
De Olifant
Vertelt

De Olifant Vertelt ...

COAB 2018

De Rode Kerk en de Vliegende Olifant

De kerkklokken luidden in Hendrik Ido Ambacht. Er heerste daar een vreemd geloof, vreemder dan in andere steden en dorpen van Nederland. Ze geloofden in een rode veer, eens door een vliegende olifant gebracht. De veer had een hele vreemde economie gebracht, die eigenlijk alleen maar uitgeoefend werd in Hendrik Ido Ambacht, namelijk dat als iemand iets kocht, dan moest de verkoper betalen, en niet de koper. Nu zou je denken dat dit helemaal verkeerd zou gaan, maar toch liep dit allemaal heel goed. Ook de verkopers deden grote inkopen en werden hiervoor betaald. Het was wel heel ander geld wat ze in Hendrik Ido Ambacht gebruikten. Het heette zwart geld, en dat geld bleek onder een vloek te zijn. Dit had de vliegende olifant zo beslist. De vliegende olifant kwam van een andere planeet.

Wat was die vloek dan, zou je je afvragen. De vloek was dat er uit steen water zou vloeien. Men bouwde hoge gebouwen omdat dat ook de wens was van de vliegende olifant. Zo zouden ze ook dichter bij de vliegende olifant wonen.

De kerkklokken luidden. Velen gingen de rode kerken binnen om de vliegende olifant en zijn heilige rode veer te aanbidden. Tereder woonde met zijn ouders ergens hoog in een rode flat boven de winkels. Hij kon zo het hele winkelcentrum zien. Hij hing uit het raam boven het balkon en keek, en keek. Zijn ouders waren niet kerkelijk, maar hij droomde vaak over de vliegende olifant, en over San Pedro die op de olifant reed. Soms wilde hij ook wel dat hij San Pedro was. Zijn vriendjes waren wel kerkelijk en op een dag namen ze hem mee naar de kerk. Tereder keek zijn ogen uit. Er hingen prachtige schilderijen in de rode kerk, van San Pedro op de olifant en de heilige rode veer. De dominee kon ook prachtig vertellen. Ze zongen ook liedjes, maar Tereder kon het niet verstaan, want het was in een andere taal. Aan het einde van de dienst kwamen de diakenen die zwart geld aan de mensen begonnen uit te delen, als een bedankje dat ze waren gekomen. Tereder kreeg ook een schilderij mee waarop een zwarte vrouw stond. Hij vroeg aan zijn vriendje wie ze was. Ze was gekleed in wit en zacht roze. "San Pedro's vrouw," zei het vriendje.

"Hoort die ook bij de vliegende olifant ?" vroeg Tereder.

"Ja, natuurlijk," zei het vriendje verbaasd vanwege de vraag. "Iedereen weet dat toch ? Zij is het zwarte geld."

"Wat houdt dat eigenlijk in ?" vroeg Tereder, die zelf ook een hoop zwart geld in de kerk had gekregen.

Het vriendje zuchtte. "Zeg, serieus, ik weet het niet met jou. Iedereen weet deze dingen. Moet ik het je allemaal nog een keer uitleggen ?"

"Ja, maar mijn ouders zijn niet kerkelijk, dat weet je," zei Tereder, "en ze hebben mij nooit de achtergronden van het zwarte geld uitgelegd. Ik ben blij als ik het heb. Dat is alles."

Het vriendje begon te neuriën : "Zwart geld, blij dat ik het heb, blij dat ik heb," zong hij even later zachtjes. "Zwart geld, het vergeten geld." Het klonk als een reclame clipje.

"Nou ja, dan ben ik het vergeten," zei Tereder. "Kun je het nog één keer uitleggen dan, voor mij, alsjeblieft ?"

"Zwart geld, zwart geld," zong het vriendje, "tijdelijke aanbiedingen. Zwart geld, zwart geld, ren ernaar toe, want je bent zo geveld."

"Huh wat ?" vroeg Tereder. "Wat bedoel je nu eigenlijk ? Ik begrijp er niets van."

"Je bent nog niet tot bekering gekomen," zei het vriendje. "Je ouders aanbidden het zwarte geld, maar ze kennen haar niet. Jij houdt er ook van, maar jij kent haar ook niet."

"Hoe kom ik dan tot bekering ?" vroeg Tereder.

"Pffff," zuchtte het vriendje hard, "dat staat toch allemaal geschreven in het boek van de heilige rode veer. Kom nou, ik blijf niet aan de gang."

"Ja, maar dat boek heb ik niet eens," zei Tereder, "mijn ouders zijn niet gelovig voor de zoveelste maal."

"Goeie genade," zei het vriendje.

"Waar kan ik het kopen ?" vroeg Tereder.

"Het is heel duur," zei het vriendje, "voor de verkoper dan. Daarom verkopen ze het bijna niet."

"Ook niet in de rode kerk ?" vroeg Tereder.

"Nee," zei het vriendje. "Het wordt meestal gewoon van geslacht tot geslacht doorgegeven. Die boeken zijn te heilig om zomaar te verkopen, en dan is ook de verkoper direct blut."

"Blut ?" vroeg Tereder.

"Ja, failliet, niente," zei het vriendje.

"Maar dan kunnen ze toch gewoon heel veel inkopen doen, en dan weer veel zwart geld van de verkopers krijgen ?" vroeg Tereder.

"Zo werken die dingen niet," mopperde het vriendje. "Je begrijpt er niets van. Het boek kan maar één keer verkocht worden, en dan gaan ze failliet en sterven ze. Zo heilig is het."

"Ik begrijp het," zei Tereder. "Dus ik kom nooit aan zo'n boek ?"

"Je mag die van mij wel hebben," zei het vriendje. "Ik krijg wel weer een nieuwe van mijn ouders."

Hij haalde een boek van een soort rood leer uit de kast en gaf het aan Tereder die hem direct om zijn nek vloog en hem kuste. "Hoe kan ik je bedanken," zei Tereder.

"Nee, ik bedank jou," zei het vriendje, die hem ook een zak snoep gaf. "We geven het altijd weg met een zak snoep."

Tereder ging helemaal blij naar huis, en sloot zich direct op zijn kamer op, en begon te lezen. De meest prachtige plaatjes stonden er in met de meest prachtige verhalen, ook over het zwarte geld. Dat was dus inderdaad een vrouw, maar het was ook een snoepsoort, als drop. Op de planeet van de vliegende olifant aten ze het zelfs. Ook de zwarte vrouw woonde met San Pedro op een hele hoge flat, en ze gingen vaak vliegen op de olifant, en maakten dan verre reizen in de natuur, waarin ze wonderbaarlijke avonturen beleefden. Op een dag kwamen ze bij een rots waaruit water vloeide. De rots sprak tot hen : "Bouw een stad van natuursteen voor mij." San Pedro vroeg toen hoe zij dat moesten doen. Het was volgens de

rots heel eenvoudig. Hij moest met een stok op de rots slaan, en dan zou het vanzelf gebeuren. San Pedro pakte een stok en begon op de rots te slaan, maar er gebeurde niks, en toen sloeg hij weer. Maar toen werd de rots erg kwaad. "Ik had je niet gezegd meerdere keren op me te slaan !" sprak de rots. De rots werd woester en woester, en het water begon te koken en in vuur te veranderen. Maar toen keek de rots naar de zwarte vrouw, en sprak : "Omdat je man dit heeft gedaan zijn jullie beiden vervloekt, maar als jullie gekomen zijn tot de heilige rode veer, dan zal mijn hart verzachten, en zal ik de stad Hendrik Ido Ambacht bouwen, zodat jullie vloek tot zegen zal worden. Dan zal ik weer helder water schenken."

San Pedro vroeg toen waar die rode veer was.

"Ja, dat ga ik je niet vertellen," zei de rots. "Ik ben nog steeds zeer boos, en je mag blij wezen dat ik deze dingen al gezegd heb, want het had veel erger kunnen wezen."

Toen vroeg ook de zwarte vrouw waar de heilige rode veer was.

"Gaat heen van mij, vervloekten !" bulderde de rots, die steeds meer vuur begon te spuwen. Ze moesten het nu echt op een lopen zetten, en als de vliegende olifant er niet zou zijn geweest, dan waren ze zeker in het vuur omgekomen. De vliegende olifant bracht hen toen naar een grot waar ze even later de rode veer vonden.

"Dit is hem dus ?" vroeg San Pedro.

"Het lijkt er wel op," zei de zwarte vrouw met een glimlach.

En zo kalmeerde de rots uiteindelijk en Hendrik Ido Ambacht kwam uit hem voort. Wat er nog van de vloek was overgebleven was dat er water uit de stenen kwam, maar velen zagen dat als een zegen. Zo was de vloek tot zegen geworden.

Ook stond het verhaal van het zwarte geld in het boek beschreven. Eens vloog San Pedro op zijn vliegende olifant langs een meer in het oerwoud, en zag daar de zwarte vrouw baden. De olifant landde dichtbij, en San Pedro stapte van de olifant af. De vrouw schrok en dook onderwater. San Pedro volgde haar, maar kon haar niet meer vinden. Hij ging terug naar de olifant, en vond toen zwart geld op het zadel. Het bleek ook nog eetbaar te zijn, en toen hij het

at stond ineens de zwarte vrouw voor hem. "Waarom heb je mij wakker gemaakt ?" vroeg de zwarte vrouw.

"Ik wist niet dat je sliep," zei San Pedro. "Ik zag je baden."

"Dat moet van een tijdje terug zijn geweest," sprak de zwarte vrouw, "maar ik sliep toch echt."

"Het spijt me," zei San Pedro, "ik wilde je niet wakker maken."

"Wat moet je van me ?" vroeg de zwarte vrouw.

"Nou, wat moet ik van je ?" zei San Pedro verbaasd. "Kijk eens wat ik hier heb. Een vliegende olifant. Daar vindt je niet zomaar een tweede van. We kunnen zo beiden heel wat vrolijke avonturen beleven."

"Vrolijke avonturen, hè ?" sprak de zwarte vrouw. "Het enige vrolijke avontuur wat je met mij zult beleven is het zwarte geld."

"Wat is dat ?" vroeg San Pedro.

"Dat heb je net zitten lopen eten," sprak de zwarte vrouw. "Het is een soort drop, en daarmee betaal je de ander als je iets verkoopt."

"Dat moet een vergissing zijn," sprak San Pedro. "Meestal betalen we de ander als we iets van hen kopen."

"Bij mij is het net andersom," sprak de zwarte vrouw.

"Je lijkt me een hele interessante vrouw," sprak San Pedro. "Ik zou je dan graag willen kopen, zodat ik daardoor tegelijkertijd heel rijk wordt, want ik neem aan dat je verschrikkelijk duur bent."

"Ik ben veel te duur voor jou, mannetje," sprak de zwarte vrouw, "in de zin dat ik dat nooit kan betalen."

"Ik wil je ook wel voor de helft van de prijs meenemen hoor," sprak San Pedro. "Ik ben de slechtste nog niet."

"Nee, zo werkt dat niet," sprak de zwarte vrouw. "Zo goedkoop ben ik gewoon niet."

"Waar maken ze dat zwarte geld ?" vroeg San Pedro.

"Ik ben het enige zwarte geld wat er is," sprak de zwarte vrouw.

"Hoe is dat gekomen ?" vroeg San Pedro.

"Lang verhaal," sprak de zwarte vrouw.

"Ik heb de tijd," sprak San Pedro.

"Het is het geheim van het zwarte goud," sprak de zwarte vrouw.

"Dus je hebt nu al geheimen voor me in zo'n korte tijd dat ik je ken ?" vroeg San Pedro.

"Sjonge, nou je hebt wel babbels," zei de zwarte vrouw.

Verslagen liep San Pedro terug naar de vliegende olifant, en klom op z'n rug. De vliegende olifant bracht hem toen naar een hele hoge berg waar hij tussen het ijs zwart goud vond. San Pedro wreef over het zwarte goud, en plotseling stond weer de zwarte vrouw voor hem.

"Heb je me nu alweer wakker gemaakt ?" vroeg de zwarte vrouw.

"Ik wreef alleen maar over wat zwart goud, is dat zo erg ?" vroeg San Pedro.

Een klein straaltje melk begon uit het zwarte goud te komen. "Mijn geheim !" riep de zwarte vrouw verschrikt.

Plotseling kwam Tereder's moeder zijn kamer binnen. "Wat ben je daar aan het lezen, Tereder ?" vroeg ze. Ook zag ze toen het schilderij van de zwarte vrouw die hij had gekregen.

"Het is het zwarte geld, mama," zei Tereder.

Zijn moeder liep naar hem toe en nam hem in haar armen. Ze pakte zijn boek en sloeg het ergens open. Ze begon het hardop te lezen : "De bekering. Wil je het geheim van het zwarte geld kennen ? De rode kerk en de vliegende olifant zullen je nooit vragen je tot hen te bekeren, maar ze zullen zich bekeren tot jou, wanneer je de waarheden van het heilige boek hebt ontvangen."

Moeder begon te glimlachen. "Leuk verhaaltje, hè ?" sprak ze. "Je vader en ik zijn er heel vroeger eens één keer in zo'n rode kerk geweest, maar omdat ze hun eigen principes niet naleefden zijn we daar ook weer weggegaan."

Tereder hield zijn moeder stevig vast. Hij keek naar de letters van het boek. Het waren sierlijke letters met prachtige plaatjes, zoals in zijn dromen. "Maar dan kunnen wij het toch beter doen, mamma ?" vroeg Tereder.

Hij kuste zijn moeder. "Ik bekeer mij tot jou," sprak hij, "tot jouw wijsheid en inzicht, tot jouw kennis, zoals de vliegende olifant zich tot mij heeft bekeerd."

Moeder glimlachte. "Ik was al bekeerd tot jou voor je geboorte. Ik wist altijd al dat je een bijzonder kind was," sprak ze.

"Misschien kunnen we dan een echte rode kerk bouwen, mamma ?" vroeg Tereder.

"Schat, het is een verhaal, een geheim," sprak moeder. "En ik denk nu dat je het geheim hebt gezien. Het zal komen tot degenen die zekere waarheden hebben ingezien."

Einde

Olifantensoep

"Dag mijnheer, gaat u daar maar alvast zitten. Wij zullen u de olifantsoep zo opdienen. Doet u maar alvast uw schietgebedje, en schrijft u uw laatste woorden maar alvast op voor uw familie, en strooi alvast wat zout op uw hoofd."

- "Pardon, waar is dat goed voor ? Ik heb mijn soep graag zonder zout, en wat u daarvoor allemaal zei moet een grapje wezen."

"Nee nee, u begrijpt ons verkeerd. De olifantensoep eet u graag met wat zout."

- "Helemaal niet, ik wil zoutloze olifantensoep."

"Nee nee, alweer verkeerd begrepen, mijnheer. Wij bedoelen dat de olifantensoep u graag lust met zout. De olifantensoep, daar gaat het om, niet u. Het is uw laatste kwartier, dus geen praatjes maken nu. Hier wordt de olifantensoep niet gegeten. Alleen de olifantensoep zelf eet."

- "Wel potverdrie, wat is dat voor een belachelijke tent hier ? Ik neem aan dat de olifant dood en gesneden in de soep ligt ?"

"Nee nee, mijnheer, nu niet beledigend doen naar de olifant, en al helemaal niet naar de soep. De soep eet u, niet andersom. Ik hoop dat dat nu duidelijk is."

- "Ober, u bent een klier. Wat een grapjas bent u, zeg. Dit is mijn laatste kwartier ? Dan is dit uw laatste vrije dag, want ik ga zo naar de politie om u te laten arresteren."

"Mijnheer, de politie in deze stad arresteert niet, maar kan alleen gearresteerd worden. U had uzelf beter moeten informeren voordat u naar Hendrik Ido Ambacht zou komen."

- "En wie verricht dan de arrestaties, ober ? De kok ?"

"Nee, de olifantensoep."

- "Hè bah, wat een flauwe mop."

"Het is geen mop. U had hier niet moeten komen. U komt hier nooit meer weg. In dit restaurant zijn alleen ingangen, geen uitgangen."

- "Wat een belachelijk restaurant dan, ober."

"Ach ja, ergens moeten de rollen toch omgedraaid zijn ?"

- "Ober, u verpest mijn hele dag met uw flauwe grappen. Daar heb ik nu allemaal geen tijd voor. Kunnen we even ter zake komen ? Doet u mij maar een broodje gezond in plaats van olifantensoep. Of moet ik dat ook met mijn leven bekopen ?"

"Ik zal erover nadenken. Dan moet u wel een hele goede reden hebben."

- "Goede reden, ober ? Ik ben geen crimineel. Toe, geef me gewoon dat broodje gezond, dan is deze onzin afgelopen. Wat is er gebeurt met de stelling : de klant is koning ?"

"Die stelling is hier nooit geweest, mijnheer. De klant is hier geen koning, maar een dief."

- "U bent een verschrikkelijke ober. Ik wil een andere ober, nu. Ik heb geen tijd voor al deze onzin."

"De andere obers zijn nog wel erger dan ik. U heeft het maar getroffen met zo'n ober als ik."

- "Ik geloof er helemaal niks van, ober. Hoe kunnen ze nu erger zijn dan dit ?"

"Nou, gewoon, ze leggen direct de loop van een geweer in uw nek. Dat heb ik nog niet bij u gedaan. Dat moet nog komen."

- "Nog komen ? Zeg ober, bent u nu helemaal gek geworden. Zo benader je geen klanten."

"Klanten, mijnheer ? Zeg maar gerust zware misdadigers."

- "Wat heb ik misdaan ?"

"U kunt beter vragen wat u niet heeft gedaan."

- "Ober, u kent mij niet. U weet niets van mij af, dus bespaar me al deze vooroordelen."

"Ik weet alles van u af, mijnheer. Ik ken u door en door. U staat schuldig. Ik weet genoeg."

- "En hoe weet u dat allemaal ?"

"Ik ben niet dom, en ook niet gek. Uw hele leven heb ik al spionnen om u heengezet. Dit restaurant houd iedereen in de gaten. En nu bent u hier, omdat het ons wel welletjes werd."

- "Ober, u heeft waarschijnlijk uw dag niet. Niemand heeft mij gevolgd, en niemand heeft mij hier naartoe gebracht. Het is mijn eigen keuze geweest, en ik vertrek ook weer op eigen keuze."

"Mijnheer, zoals ik u al uitlegde vertrekt niemand hier. U bent hier op de juiste plaats, en op het juiste moment, voor het juiste gerecht. Denkt u nu echt dat u uzelf kunt vertrouwen ?"

- "Ober, neem wat rust. Misschien dat het morgen beter gaat. Dit heb ik niet verdiend, en ik heb ook geen strafblad. Misschien bent u met iemand anders in de war."

"Nee nee, mijnheer. Zo makkelijk komt u niet van ons af. Het is ons restaurant, dus wij bepalen de regels. Ik vergis me zeer zeker niet. Ik heb alles nauwkeurig bijgehouden."

- "Goed ober, ik zal u betalen voor uw tijd, en dan vertrek ik hier. Dit is niet langer uit te houden. Hoe haalt u het allemaal in uw hoofd."

"Mijnheer, nu geen politietje spelen. U bent hier in een restaurant, niet op het politie bureau, en trouwens hier doet de politie zulke dingen niet, dus ik zou maar ophouden als ik u was. De klant betaalt hier ook niet, maar wij betalen uw begrafenis. Lief, hè ?"

- "Ober, nu moet u ophouden, anders ga ik geweld gebruiken. Ik wil hier nu weg."

"Er wordt hier geen geweld gebruikt door klanten. U kunt er alleen over dromen. Dat is nog net niet strafbaar."

- "Nou, dat valt me weer mee dan. Kunnen we nu stoppen ?"

"Stoppen ? We zijn net begonnen."

- "Ja, maar dit is echt te belachelijk voor woorden. En er komt nog meer ? Ik heb zo een afspraak."

"Wij betalen uw begrafenis en regelen uw afspraakjes. Wij zullen ook al uw papieren regelen, terwijl u naar de hel gaat. Mooi geregeld, toch ?"

- "Hel ? Ben ik hier nu in de kerk gekomen ofzo ? En waarom niet naar de hemel ?"

"Mijnheer, u bent een gevaarlijke crimineel. Zelfs de hel is nog te goed voor u, maar ziet u, wij zijn de slechtsten nog niet."

- "Dan ga ik nu naar een ander restaurant. Dit kan echt niet waar zijn."

"Andere restauranten in Hendrik Ido Ambacht zijn nog wel erger dan die van ons."

- "Nog erger ? Hoe is het mogelijk."

"U zult het nooit uitvinden, mijnheer. Uw reis stopt hier."

- "En de hel is zeker jullie smerige achtertuin ?"

"Nu niet beledigend gaan doen, mijnheer. Daar maakt u het alleen maar erger mee."

De klant verliest nu echt zijn geduld, en slaat de ober neer. "Breng hem maar naar het ziekenhuis. Ik ben er klaar mee. Ik heb lang genoeg mijn geduld bewaard !" roept de klant hysterisch van woede.

Een lange ober in een witte jas komt toesnellen. "In het ziekenhuis liggen alleen dokters. De patiënten moeten de dokters opereren," spreekt de lange ober traag.

"Dat kan deze patiënt niet," spreekt de klant. "Ik heb hem tegen de vlakte geslagen. Zelfverdediging."

"Hij doet geen vlieg kwaad," sprak de lange ober. "Hij heeft alleen een hele grote mond. En dreigen, hè, veel dreigen."

"Maar waarom ontsla je hem dan niet ?" vroeg de klant.

"Sorry, dat kunnen de werkers van het restaurant niet, ontslaan," sprak de lange ober traag. "Dat kunnen alleen de klanten."

"Dan zijn jullie nu beiden op staande voet ontslagen !" bulderde de woeste, schuimbekkende klant.

"Heeft hij u niet verteld dat de andere obers nog wel erger zijn ?" vroeg de lange ober.

"Ja, dat zei hij inderdaad," brieste de klant. "Jullie zijn allemaal ontslagen ! Ik ontsla dit hele restaurant !"

"Maar heeft hij u niet verteld dat de andere restauranten nog wel erger zijn dan dit restaurant ?" vroeg de lange ober.

"Dat heeft hij zeker," brulde de klant, zo woest als een leeuw.

"En heeft hij u er dan niet bijgezegd, dat wanneer dit restaurant dichtgaat er nog wel tien andere restauranten in de plaats worden geopend, wel tien maal erger dan dit restaurant ?" vroeg de lange ober.

"Nee, dat niet, dat niet," brulde de klant, "maar wie zegt dat ik dat moet geloven ? En ik kom hier nooit meer in Hendrik Ido Ambacht !"

"Jammer dat we u zien gaan," sprak de lange ober.

"En u gaat ook," brieste de klant. "Pak uw spullen, en vertrek. U bent ontslagen. Ik verklaar dit restaurant gesloten, eens en voor altijd."

"U vergeet uw olifantensoep," sprak de lange ober.

Een verschrikkelijk monster kwam aanrennen en slokte de klant op.

In één hap !

"Dat was op het nippertje," sprak de lange ober traag. "Nou, Loofhaar, we kunnen hier nog steeds blijven werken, jongen, dankzij de olifantensoep," terwijl hij de gevallen ober helpt op te staan.

"Ja," sprak de andere ober. "Ik wist dat we met dit recept geen verkeerde keuze hadden gemaakt. Tegenwoordig denken mensen dat ze zomaar van alles kunnen eten."

De Optocht

Er was een gemaskerde optocht in de winkelstraat van Hendrik Ido Ambacht. De straat was heel lang, zoals de optocht lang was. Iedereen in de optocht was verkleed. Een vleermuis vloog voor hen uit. Jorke keek uit zijn kamerraam naar buiten, en kon zo alles zien. Hij woonde in een flat boven de winkelstraat. Wat een prachtig uitzicht had hij hier. Hij had een nieuw spelletje gekregen, maar nu was even zijn aandacht afgeleid vanwege het lawaai van de optocht. Daarna ging hij weer met het nieuwe spelletje spelen. Het spelletje kon ook spreken. Even later stond zijn moeder in de deuropening. Ze nam hem in haar armen, en nam hem toen met haar mee naar haar kamer. Vader was weg. Even later werd er gebeld. Het was vader. Hij had de sleutel vergeten. Hij moest direct weer weg. Jorke miste zijn vader. Die was bijna nooit thuis. Zijn vader was altijd weg, moest altijd ergens naartoe. Hij zag hem eigenlijk alleen wanneer zijn vader iets thuis vergeten was. En dat was meestal maar heel kort. Zijn moeder was er altijd.

Eigenlijk gleed het leven een beetje langs Jorke heen. Hij groeide op en zag alle dagen langs hem heenglijden, als een film. Hij had er geen vat op. Hij wilde het vast blijven houden, maar dat lukte niet. Het maakte hem droevig. Hij ging dan altijd maar lezen. Moeder hield ook erg van boeken, en nam vaak boeken voor hem mee. Jorke kon niet goed voor zichzelf zorgen. Hij was gehecht aan zijn moeder, en afhankelijk aan haar. Hij voelde zich verlamd, mentaal en emotioneel. Het lukte hem niet ergens een touw aan te knopen. Hij kon dingen nooit afkrijgen. Dit maakte hem weleens bang, want wat moest hij als moeder er niet meer zou zijn ? Moeder deed alles voor hem.

Eigenlijk wilde hij wel dat hij wat meer als zijn vader was, die er altijd op uit was. Hij voelde zichzelf een huismusje, een muurbloempje. Natuurlijk was hij nog erg jong, en toen hij wat ouder werd groeide het vanzelf goed. Hij was minder gehecht aan zijn moeder, en ging er op uit met zijn fiets. Hij ontdekte dat er ook een ander leven was buiten zijn moeder om.

Hij begon steeds meer voor zijn moeder te zorgen in plaats van andersom. Hij nam vaak boeken voor haar mee en andere dingen die ze nodig had. Hij voelde zichzelf steeds meer worden als zijn vader, die zo onafhankelijk was. Op een dag ging hij op zichzelf wonen, maar

de verhuizing viel hem toch zwaar. Hij miste zijn moeder, ook al ging hij dagelijks naar haar toe. Zijn vader zag hij eigenlijk nooit meer. Toch liep dit op den duur ook goed. Hij moest gewoon even wennen. Hij begon er steeds meer van te houden op zichzelf te wonen.

Er was weer een optocht in de stad, en dit keer ging hij er zelf naartoe. Hij keek naar alle maskers en verkleedpartijen, en hij was vastbesloten zelf ook mee te doen het jaar erop. Toch vergat hij het, want er waren zoveel andere dingen die zijn aandacht trokken. En hij kwam nu ook op een leeftijd dat de jaarlijkse optocht hem niet meer zo interesseerde. Het jaar erop was hij er overheen gegroeid. Het paste niet meer bij hem. Hij dacht er ook niet meer echt overna.

Zij moeder werd steeds ouder, en had steeds meer hulp nodig. Nog steeds was hij er dagelijks, en hij vertelde haar verhalen en las haar voor. Zijn moeder was nu zijn kind geworden. Op een dag was zijn moeder dement geworden, en herkende hem niet meer. Toen ging ze naar een verzorgingshuis. Het zat er op voor hem. Hij had zijn best gedaan. Hij had gedaan wat hij kon. Wekelijks zocht hij haar nog op, maar ze begon steeds agressiever te worden, omdat ze hem niet herkende. Ook praten hielp niet meer. Ze was mentaal en geestelijk aan het aftakelen. Hij kwam steeds minder, want hij kon er niet goed mee leven. Hij was meer een last voor haar dan dat het haar rust gaf. Hij was ten einde raad, maar dacht dat ze al een soort hersendood was, en dat ze een nieuw leven had gekregen. Ze was verder niet agressief naar de verzorgers, want die herkende ze wel.

Het was in die dagen dat zijn vader contact met hem opnam. Maar hun karakters botsten teveel, dus dat liep op niets uit. Ze hadden het beiden in ieder geval geprobeerd. Hij voelde zich eenzaam, en las veel. Hij verslond boeken, op zoek naar een antwoord, wat levensrust. Hij kreeg soms nog weleens een brief van zijn vader. Moeder bleek hem ook niet meer te herkennen en deed agressief naar hem. Zijn vader dacht ook dat ze nu in een ander leven al was, en dat haar vorige leven haar daarin zou tegenhouden, dus daarom deed ze agressief. Volgens zijn vader was het beter als ze door hen met rust werd gelaten. Daar was Jorke het wel mee eens.

Het menselijke contact deed hem pijn op deze manier. Hij praatte nog liever met een standbeeld, en dat ging hij ook doen. Als hij er in de stad één zag, dan sprak hij ermee. Het standbeeld sprak niet terug, maar het luchtte voor hem wel op. Was er misschien ook een ander leven voor hem ? Hij begon dromen te krijgen over sprekende standbeelden en sprekende poppen. Misschien hadden zij te weinig aandacht gehad ? Hij dacht er over na, maar liet ook dat idee weer vallen. Hij bleef zich hechten aan boeken. Daar zat voor hem de magie. Hij had inmiddels al zoveel boeken dat het bijna niet in zijn huis paste. Hij moest daarom verhuizen naar een groter huis. Zijn huis was als een bibliotheek.

Hij dacht na over zijn vader en moeder. Zij leken onbereikbaar. Maar door de boeken kon hij alles herscheppen in zijn hoofd. Hij ging er op een andere manier mee om.

Op een dag was er een vrouw aan de deur. Ze verkocht kaartjes voor een bepaalde theatervoorstelling. Hij dacht : "Baadt het niet, dan schaadt het niet," dus hij kocht een kaartje en zat de avond erna op de voorste rij. Er stonden wat clowns, en een vleermuis vloog tussen hen in. Hij lachte de hele avond om de grappen van de clowns. Maar na de voorstelling voelde hij zich leeg, alsof hij zijn tijd had lopen verdoen. Hij was wel toe aan iets nieuws. Hij was zoekende.

Na een week was het meisje er weer en verkocht kaartjes voor een andere theatervoorstelling. Hij vertelde zijn verhaal dat het niet echt iets voor hem was, maar ze bleef terugkomen, dus hij wees haar er vriendelijk op dat hij helemaal geen kaartjes meer zou kopen, maar toen begonnen ook andere meisjes te komen om kaartjes te verkopen, en hij werd er erg moe van om het telkens uit te leggen. Hij plakte ook nog een sticker op de deur van "geen kaartjesverkopers", maar niets hielp.

"Zeg, zijn jullie blind !" riep hij eens toen ze voor de zoveelste keer aan de deur stonden.

"Sorry, we hebben opdracht van de baas. U staat op de lijst," sprak het desbetreffende meisje.

"Haal me dan ogenblikkelijk van die lijst af !" schreeuwde hij.

"Dat gaat zomaar niet," sprak het meisje. "Ik heb eerst uw handtekening nodig." Ze haalde een kaartje uit haar zak met kleine lettertjes erop, en in grote woede zette hij zijn handtekening zonder verder de kleine lettertjes te lezen. Ze glimlachte wat, en vertrok toen. Maar toen begon hij bergen post te krijgen. Retour sturen hielp niet. Het was alsof ze hem in de val hadden gelokt, en hij dacht nog : "Dat zullen de kleine lettertjes geweest zijn !" Op een dag ging hij naar hun kantoor toe, maar het bleek een vals adres te zijn. Er woonde hier heel iemand anders die ook al gek werd van alle boze brieven. Ook het theater zelf bleek er niet voor verantwoordelijk te zijn.

Hij besloot zijn vader om raad te vragen, maar die moest iets opbiechten. Zijn vader bleek hier achter te zitten om toch nog op een bepaalde manier contact met hem te hebben en de opgelopen schade in te halen. Hij vond dat hij maar een hele vreemde vader had dat het op zo'n manier moest, en dat hij ook nog voor de kaartjes zou moeten betalen, maar in ieder

geval stopte zijn vader toen met deze dingen toen Jorke dat hem gebood. "Ik heb gedaan wat ik kon," zei zijn vader. "Toen het niet op de normale manier kon, heb ik het maar op deze manier gedaan."

"Je bent me wel een vreemde," zei Jorke boos. "Ik zat er al aan te denken te gaan verhuizen. Het is toch een vorm van stalken."

"Ik moet je nog iets opbiechten," zei zijn vader. "Al die jaarlijkse optochten heb ik ook altijd voor jou georganiseerd, speciaal voor jou, omdat ik niet wist hoe ik het anders moest doen." Jorke kreeg een brok in zijn keel en omhelsde zijn vader. "Papa, u bent de allerbeste."

De Witte Kerk

De witte monniken gingen eigenlijk alleen maar trager en trager. Schuivelend, voetje voor voetje gingen ze richting de witte kerk in het natuurgebied van Hendrik Ido Ambacht. Zo zouden ze nooit bij de witte kerk aankomen. Tenslotte stonden ze helemaal stil, en begonnen hun gezangen te zingen. Toen gingen ze weer verder, maar nog steeds traag. Ze hadden witte gewaden met witte kappen op, waardoor ze de witte monniken werden genoemd. Het was weer zo'n vreemd geloof in de stad Hendrik Ido Ambacht. Het was weer zo'n economisch geloof. De witte monniken geloofden in het witte geld. Dat kon alleen gegeven worden door

hen die daartoe verzekerd waren. Men kon zich dus bij de witte kerk verzekeren, niet om te kunnen krijgen, maar om te kunnen geven. Het witte geld kon ook gezaaid worden. Zo groeiden er witte geld struiken. Het witte geld leek op pepermunt.

Eigenlijk kon er niet veel met het witte geld gedaan worden. Het was gewoon voor het idee. Mensen hadden zo misschien het gevoel dat ze iets goeds deden, terwijl ze er toch niet armer om werden. Toch was dat niet helemaal waar. Er kon wel degelijk wat met het witte geld gedaan worden. Het kon gegeten worden, en als je het lang genoeg bewaarde, dan werd het wit goud.

Maar ja, wat moest je met wit goud ? Je kon er sieraden van maken, of andere dingen, maar waar was het nu echt goed voor ? De monniken hadden daar zo hun eigen idee over. Het witte goud was voor hen een beeld van geduld.

In ieder geval was Hendrik Ido Ambacht heel trots op dit verzekerings-systeem. Er gingen allerlei verhalen en mythes te ronde over het witte geld en het witte goud. En zeemannen bleken met steeds grotere verhalen erover thuis te komen. Daarom groeide de mythologie, en daarmee ook de interesse voor de witte kerk en de witte monikken. Op een gegeven moment werd de belangstelling te groot, en de witte monniken hadden geen rust meer. Ze vonden ook dat de groep te groot werd, dus ze zetten een stop. De verzekeringsmaatschappij was nu vol en zou geen nieuwe leden meer aannemen. En zo begon het leden-aantal van de witte kerk langzaam uit te sterven, totdat het op een moment alleen nog een herinnering was. Maar de mythe groeide, en ook het aantal van hen die in de witte kerk geloofden, maar er niet mochten komen. De kerk was vol, ook al waren de leden al tijden dood. De canon was afgesloten.

Van de witte monniken werden standbeelden gebouwd, en hun verhalen werden opgetekend. Het kwam in een groot wit heilig boek te staan. En het aantal verhalen groeit nog steeds. Zeemannen komen thuis met steeds grotere verhalen erover, maar wat is er nu echt van waar ? Het was niet meer echt te achterhalen. Wel is het zo dat wanneer iemand heel traag loopt, dan wordt er weleens gezegd : "Kijk, daar gaat een witte monnik." Of wanneer iemand heel traag is met werk, dan wordt er weleens gezegd : "Kom op, een beetje meer vaart erin, je bent toch geen witte monnik ?" Zo zijn er diverse spreekwoorden van die tijd in Hendrik Ido Ambacht overgebleven. De legende heeft zijn stempel gedrukt en het schijnt niet meer weggewassen te kunnen worden. Maar moet dat eigenlijk ? Er vallen natuurlijk heel wat mooie lessen van te leren. De witte monniken zijn helden in Hendrik Ido Ambacht. Hun standbeelden worden vereerd. Als iemand van iets teveel en te snel wil, dan wordt er vaak gezegd : "Neem maar eens een voorbeeld aan de witte monniken." En dat wordt ook gezegd als iemand heel gierig en egoïstisch is. De witte monniken waren de rolmodellen voor Hendrik Ido Ambacht, en nog steeds. Hun positie en taak blijkt steeds groter te worden, maar vreemd genoeg hoor je er buiten Hendrik Ido Ambacht niets over. Voor de rest van het land en de aarde bestaan de witte monniken niet, en hebben ze nooit bestaan.

Soms proberen de kinderen weleens de witte monniken na te doen. Dan draaien ze in het rond, of lopen en bewegen heel traag. Op speciale dagen zingen ze liedjes. Soms beweren kinderen dat ze een standbeeld van een witte monnik hebben zien bewegen. Het vreemde ervan is dat alleen kinderen dit beweren. Maar hun ouders geloven hen.

Het Standbeeld

Hij kwam 's nachts thuis en trof zijn vrouw dood aan in haar bed met een mes in haar borst.

Hij vertrouwde niemand, geen dokter en geen politie. Ze waren allemaal corrupt in zijn ogen. Hij had teveel meegemaakt. Hij schreeuwde in zichzelf, greep een mes en rende naar buiten, op zoek naar de moordenaar.

Hij zocht overal, ook in het bos. Hij vond geen spoor.

Hij voelde iets breken in zijn hoofd.

Zou het standbeeld op de toren het gedaan hebben ?

Hij keek ernaar en het standbeeld leek te bewegen.

Hij viel op de grond en sloot zijn ogen, en zag toen een licht.

Was er een engel gekomen ?

Zij gaf hem een lichtend zwaard, en toen was er niets dan zee.

Hij strompelde naar huis.

Hij moest zich vergist hebben, maar zijn vrouw was toch echt dood.

Plotseling was hij omringd met standbeelden.

Zij hadden allemaal messen.

Zij hakten en staken op hem in, totdat hij ook een standbeeld was geworden.

In het diepste van de nacht,

Waar de nachtzon opkomt, de zon van bloed,

Daar hadden ze hem gevonden,

En ze namen hem mee,

Zoals ze zijn vrouw namen.

Vanuit de zee kwamen ze op,

Nee, ze hadden geen genade,

Ze bleven naar hem vragen,

En bloed was hun meester

Hij zocht tussen de standbeelden naar de moordenaar van zijn vrouw,

Maar waren zij niet allen moordenaars ?

Waar het bloed liegt, daar is hun pad,

En niemand wist ergens van,

Zij waren allemaal leugenaars die in ontkenning leefden

Hij wilde weg, maar kon de uitgang niet vinden,

Hij zat vast in een doolhof, maar toen herinnerde hij zich het lichtende zwaard en de engel,

En weer begon het licht hem te overweldigen,

Zacht licht, en toen was alles zee,

Het begon hem mee te nemen,

Het doolhof was slechts het verlee

Op een steen stond zijn naam geschreven, en daarnaast de naam van zijn vrouw,

Maar terugvinden deed hij haar niet,

Waar engelen zijn naam roepen, waar de vijand niet meer is,

Alles heeft hem verblind, en zijn vrouw is slechts een herinnering,

Als een lichtend spook door het bos,

Waar de bladeren ruisen

Hij roept haar naam, maar zij hoort niet,

Zij spreekt niet, zij is een standbeeld,

Zoals hij dat is

Zij staat op een andere toren in een andere stad,

Ze kunnen alleen van elkaar dromen

De Paarse Nep Paus

Er waren ook vreemde snoepwinkels in Hendrik Ido Ambacht, waar de klant niets mocht kopen, maar alleen gekocht mocht worden. Dat gebeurde door grote snoep-automaten die heel menselijk waren, en de klanten uitkozen die ze wilden kopen. De snoep-automaten gingen ook vaak de straten en de daken op om mensen te kopen. Ze gingen gewoon door open ramen of schoorstenen heen. Het waren koop-automaten. Zij kochten klanten en verder een ieder die zij wilden.

De kopers werden zelf verkocht en veranderden in poppen. Dit was de reden dat men de snoepwinkels probeerde te sluiten, maar er kwamen er alleen maar meer bij. Kopers waren niet meer veilig. Ze eindigden zelf ergens in een winkel. De snoep-automaten die hen gekocht hadden verkochten hen gewoon weer door. Daarom was er een groep ontstaan van hen die niets meer wilden kopen. Ze waren te bang zelf gekocht te worden. Snoep smaakte hen niet meer. Ze waren er bang voor geworden. Vele mensen hadden winkelvrees gekregen, en steeds meer van hen gingen in de natuur leven, of onder de grond. Ze gingen van de natuur leven. Maar de snoep-automaten achtervolgden hen daar ook.

De snoep-automaten kochten alles over, geheel Hendrik Ido Ambacht. En zo kwam Hendrik Ido Ambacht onder de macht van de snoep-machines, die steeds groter en groter werden. Alles werd geregeld door de snoepmachines.

De koopziekte begon enorm terug te lopen in Hendrik Ido Ambacht. De enigen die nog kochten waren de verkochten. En ze kochten alles wat los en vast zat. Het was als het geheim van snoep en het geheim van de zee. Er kwamen toen heel wat demonstraties totdat uiteindelijk alles verschoven werd naar een maand in het jaar, een feestmaand waarin al het

gekochte zou kopen, en dat werd gevierd met veel snoep. Het was dan ook een snoepfeest, en er werden die maand vele optochten gehouden. Het werd ook wel het paars-rode feest genoemd. Veelal droegen de mensen in die maand rode en paarse kleding. Het werd weer zo'n vreemd geloof in Hendrik Ido Ambacht, zoals er daar zoveel vreemde geloven waren. De eigenlijke betekenis ging steeds meer verloren, en het werd meer en meer het feest waarin de snoepmensen kwamen. Zij werden snoepmannen genoemd, maar dat konden ook vrouwen zijn. Zij gingen door de straten in optochten en waren helemaal bekleed met snoep.

De leider van dit geloof ? De paarse paus. Hij was omhuld met mysterie. Niemand wist echt zeker wie of wat het was. Hij vertoonde zich nooit aan de mensen, alleen door de televisie, en hij was geheel gehuld in paars. Hij sprak niet. Hij gaf alleen tekst. Dit was in een andere taal, en de vertaling verscheen eronder. Meestal waren zulke uitzendingen alleen in de feestmaand. Het had ook te maken met allerlei olifantencultussen, wat dan ook volop op de televisie was te zien, en de paarse paus was vaak omringd met menselijke snoep-automaten, en die zouden van alles wat er in Hendrik Ido Ambacht gebeurde notities maken, en dat niet voor een rechterlijk systeem, maar puur om verhalen te maken. De parse paus was de schrijver van een heilig boek, maar het was nog lang niet af. Vandaar dat de snoep-automaten nog steeds notities moesten maken over de mensen, en over alles wat er gebeurde in Hendrik Ido Ambacht.

Op een dag reed er een paarse paus op een versierde en beklede olifant door de stad, maar het bleek een valse te zijn, want de echte paarse paus zou dat nooit doen. Ook sprak deze paarse paus, iets wat de echte paarse paus nooit zou doen. Ook dit werd in de notities gezet, en de echte paarse paus liet in de feestmaand van het volgende jaar weten dat hij hier niets aan zou doen dan het in een verhaal te zetten. Sinds toen was er elk jaar wel een paarse paus ergens te vinden. Ze zagen het wel als een uitdaging, want ze wilden ook wel in de verhalen van de paarse paus komen. De mensen begonnen het steeds meer gewoon te vinden, en ze begonnen eraan te wennen. De echte paarse paus begon steeds minder op de televisie te komen. Hij vond dat de nep valse pausen zijn taak mooi konden overnemen. Het ging niet helemaal zoals het altijd was, maar de paarse paus was er tevreden mee en nam het niet zo nauw. Totdat hij helemaal niet meer op televisie verscheen. Andere paarse pauzen begonnen het werk over te nemen, en hadden hun eigen inbreng, waardoor de vreemde religie steeds meer veranderde.

En het witte goud rondom Hendrik Ido Ambacht vertelde verhalen, en er werd nooit meer iemand veroordeeld door een rechterlijk systeem, maar alles werd opgelost door verhalen.

Het Sprekende Witte Goud

Eens was er in Hendrik Ido Ambacht een wit gouden park. Er mochten alleen maar vrouwen in het park komen, en die vrouwen reden op leeuwen. Er mochten absoluut geen mannen in het park komen. Hier werd veel over gedemonstreerd, want men vond dat erg racistisch, maar het vanwege veiligheidsredenen. Het bleek met de leeuwen te maken hebben. Het waren namelijk hele speciale leeuwensoorten die alleen maar mannenvlees lusten. Vrouwenvlees lusten ze niet. Het park was ommuurd met wit goud, en het trok veel bekijks. Op een dag was er een man over de stenen muur heengeklommen en rende het park in waar de vrouwen op leeuwen reden. Hij leek dronken te zijn. Er werd veel geroepen dat hij terug moest komen, maar hij rende op een leeuw af. "Ga weg !" riep de vrouw die op de leeuw zat. "De leeuw zal je verslinden. Mannetjes als jij komen hier niet ver."

De man trok zich er niets van aan en begon de leeuw te aaien, die direct toehapte. "Dan moet je het zelf maar weten," zei de vrouw. "Ik kan er niet wakker om liggen. Je hebt het zelf gewild." De man trok zijn arm terug, maar hij was nog niet klaar. Weer probeerde hij de leeuw te aaien, en ditmaal beet de leeuw goed door en trok zijn arm eraf.

"Idioot !" riep de vrouw. De man kreunde van de pijn, maar hij was goed dronken, en nog was hij niet klaar. Ditmaal beet de leeuw ook zijn andere arm eraf.

"Wanneer ga je het leren !" riep de vrouw.

"Wanneer jullie van die leeuwen afkomen," brulde de man zonder armen. "Vrouwen horen niet op leeuwen te rijden."

"Het zijn speciale leeuwen, idioot !" riep de vrouw woest. "Ze lusten alleen mannenvlees."

"Dan moet je wel erge mannenhaat hebben om op zo'n beest te rijden !" brulde de man even woest terug, in hevige pijn, en hevig bloedend. "Dus als we bij jullie willen komen dan worden onze armen eraf gebeten."

"Vertrouw me maar, dit is nog maar het begin !" gilde de vrouw. "Als je zo doorgaat worden je benen er ook afgebeten."

De man liep naar de leeuw toe in zijn dronkenschap en begon de leeuw te schoppen, maar toen greep de leeuw ook zijn been en rukte het eraf. De man stortte in het zand.

"Ik zal maar snel weg proberen te komen met dat laatste been van je !" gilde de vrouw. "Wij wilden je niet in de buurt, en de leeuw al helemaal niet. Hebben wij er ooit om gevraagd ?"

Maar de man lag daar levenloos. De vrouw reed weg op haar leeuw. Hier had ze geen tijd voor, en het was haar taak niet. De man had zichzelf aan haar en de leeuw opgedrongen.

De man werd met loeiende sirene naar het ziekenhuis gebracht. Door dit nieuws werd de woede van de mensen over het witte gouden park nog wel groter, en er werden meer demonstraties gehouden dan ooit. Men vond dat het tijd werd het witte gouden park te sluiten.

Dat was snel gebeurd. De gehele tuin werd gesloopt, al het witte goud, en niemand wist waar de vrouwen en leeuwen naartoe waren gegaan. Sommigen dachten dat ze ondergronds gegaan waren. Wat van het witte goud van het park kwam in het museum terecht, en verder gingen de vrouwen die op de leeuwen reden de boeken in.

De speciale kleding die ze droegen ging de kledingzaken in, naar het voorbeeld.

Nog vaak werd er gesproken over deze vreemde geschiedenis.

Het witte goud zweeg verder. Het had al genoeg vertelt.

De Verhalenman

Als het 's nachts donker is en heel stil, dan reist de verhalenman langs de kinderkamers om zijn verhalen uit te delen. Grote verhalen en kleine verhalen, leuke verhalen en enge griezelverhalen, de verhalenman is in alles thuis. Bengels en deugnieten slaat hij over, maar zoete, lieve kinderen bezoekt hij.

Waar woont de verhalenman dan ? Hij woont in de wolken.

Ook bezoekt hij kinderen op scheepjes, en zelfs kinderen in de klas.

Niemand kan hem dan zien dan het kind zelf.

Natuurlijk zeggen veel volwassenen dat het niet waar is, dat de verhalenman niet echt bestaat.

De verhalenman heeft daarom een grote hekel aan zulke volwassenen.

Hij zegt vaak dat volwassenen niet bestaan.

Het is maar één van zijn verhalen.

Wat doet de verhalenman dan de hele dag ?

Als hij geen kinderen bezoekt dan schrijft hij verhalen.

Hij is daar nooit klaar mee.

Hij heeft ook een vrouw, genaamd tante Tingeling.

Die schenkt altijd koffie voor hem in, en rinkelt met een belletje wanneer de koffie klaar is.

Eens was tante Tingeling in grote problemen.

Toen haalde de verhalenman haar eruit door een verhaal.

Soms neemt hij kinderen mee op een boot naar zijn wolkenstad.

Hij woont daar in een groot kasteel, genaamd ik-weet-het-niet-meer.

Er zijn wel duizend gangen in dat kasteel.

Je kunt er makkelijk in verdwalen.

Eens verdwaalde ik daar.

Ik werd onder verhalen bedolven.

Uiteindelijk hoorde ik het koffie-belletje van tante Tingeling,

en toen vond ik de verhalenman.

Zoveel verhalen vertelde hij mij,

Ik heb ze nu allemaal weer op een rij.

De verhalenman, de verhalenman,

Er zijn dingen die niemand anders kan.

Als je het midden in de nacht warm en koud hebt,

Dan staat hij aan de deur,

Met zoveel verhalen in zijn armen,

Waaraan je je kunt verkoelen en verwarmen,

Als een oase in de woestijn,

Ja, bij hem moet je zijn.

Eens was hij al zijn verhalen kwijt,

Maar toen schreef hij weer nieuwen met grote vlijt,

En zoveel kinderen die hij ooit had geholpen,

Brachten zijn verhalen weer terug,

Zij vormden de brug

De Tovenaar van Wezep

Is het niet de wespenzeep ?

In een wespenzee, waar hij aan de kant zijn bootje heeft,

Achter het strand is een oerwoud, zeer exotisch,

Waar alle struiken steken,

Want dit is het wespenland.

Oh tovenaar van Wezep in je boot,

Redt ons, want de gorilla's en de grote apen jagen op ons,

Oh, daar in het land waar alles jaagt,

Nooit hebben we hier rust.

Maar de tovenaar van Wezep houdt de wacht aan de kust,

Als een leeuw is hij in de nacht

Oh, tovenaar van Wezep, neem ons mee in je boot.

De Kinderdief

De magische flessen stonden naast elkaar. Er zaten geesten in die flessen. Het was druk in de stad der spinnen. Zoveel geluiden van auto's, en dan ineens zo stil, omdat de koningin langskomt. De koningin der spinnen zit op haar troon, omgeven met speren. Zij is het geluid zo zat, en eist stilte. Dan zinkt de stad weg in de golven van eenzaamheid. Het is haar beslissing. Zij houdt de stad veilig. De familie ruzies moeten ophouden. Zij breekt de families, en verspreid hen over de stad. Zij wacht, en slaat dan toe. De koele gebaren van eenzaamheid zijn een teken dat het werkt. De stad is stoffig. Overal ligt rommel op de grond. Maar het is tenminste rustig. De inwoners leven in vrees. Zij kennen hun koningin.

De droogte is bijna zoet. De grachten hebben groen water, en veel bruin. De koningin wil veel bruin zien, en veel bleke plekken daartussen. Zij houdt van het contrast. Dan wil ze klederdracht zien, en tradities, om het vervolgens allemaal stuk te slaan. Ze bereidt het gif om de stad te laten slapen. Alles is dodelijk uitgecalculeerd. Ze maakt geen fouten. Zij is onfeilbaar. De stad is een trage belevenis. Morgen zal alles wit zijn. Haar dienaressen hebben zichzelf gewapend. De strijd kan beginnen, maar waartegen ? De stad is dood. Er is niets te zien hier. Morgen zal alles wit zijn.

Haar heupen bewegen tegen het glas aan. Het glas springt, en zij is vrij. Over de stad zijn haar webben. Niemand zal ontsnappen. Zij zullen allen moeten eten van haar vergif, om zo te slapen voor eeuwig, opdat de stad wit zal zijn. In de morgen zullen nieuwe soldaten opstaan. Zij zullen haar op handen dragen, en aan haar voeten liggen, want zij dient aanbeden te worden.

Niet velen durven tegen haar in te gaan. Niet velen durven haar te benaderen. Er zijn haaien in haar zee, grote schepen op haar golven, en haar mandarijnen zijn bommen. Zij is een verwend klein kind. Zij houdt hen maskers voor, en praat alles weg. Haar leugens laten haar tussen de bomen wonen, tussen de planten. Een distelkind is zij, met brandnetels in haar haren. Zij stoeit met slangen, en zij luisteren naar haar. Zij vecht met katten, en overwint. Zij is de vogelspin.

Haar liederen zijn stormen in de nacht, die kinderen uit hun bedden roven. Zij brengt hen tot het kasteel. Zij draagt een wit kleed waarin zij haar bruine lichaam omhult. Haar liederen zijn schepen in water. Zij zinken niet. Zij laat hen allen dromen, de dromen des doods. Zij brengt het gif dicht bij hen monden, en laat hen dan slikken. Dan sleept zij hen naar de kelders. Haar hyena's jagen daar, en zij leidt hen tot de ondergrondse stad. Zij brengt hen tot onder de riolen tot het licht der kinderen.

De Kannibaalse Bruid

Hermien van de Straaten kwam thuis. Haar vriend zat op de bank een krant te lezen. Ze schonk koffie in voor haarzelf en haar vriend, en ging naast hem zitten. 'Wat ben je aan het lezen ?' vroeg ze.

'Oh, niets,' zei haar vriend. 'Je weet wel, het is daadwerkelijk niets. Ik ben hier gewoon weer eens mijn tijd aan het doden.'

'Ik weet het,' zei Hermien. 'Zal het ooit nog eens anders worden. Ik ben een boek aan het lezen. Zal ik het je eens laten zien ?' Ze haalde een boek uit haar tas en gaf het aan haar vriend. Hij bladerde het eens rustig door. 'Interessant, Hermien,' zei hij. 'Ik wil het ook wel lezen als je het uit hebt.' Hermien glimlachte. Ze stond op na een tijdje en schonk nog wat koffie in. Midden in de nacht werden ze wakker. Er stond een mannetje voor hen, met een puntmutsje met wat belletjes. Het leek wel op een klein narretje. 'Ik ben Kraak,' zei het mannetje. 'Doe drie wensen, maar ze moeten wel voor jezelf zijn of voor je huis.'

'Ik zou me wel wat beter willen voelen,' zei Hermien slaperig. Ze was zo moe dat ze weer in slaap viel, en haar vriend was alweer in slaap gevallen. De volgende ochtend sneeuwde het, en Hermien voelde zich vrolijk en warm. Ze had geen moeite met opstaan, zoals ze dat eerst wel had.

De nacht erop was het mannetje er weer. 'Je mag nog twee wensen doen,' zei het mannetje. 'Oh, Kraak,' zei Hermien, 'ik zou graag een wat betere relatie willen hebben met mijn vriend.

Het is al wel goed, maar het kan veel beter.' De dag erop werden ze allebei blij wakker, en lagen een hele lange tijd in elkaars armen, wat ze eigenlijk nooit echt lang deden. 'Hermien,' zei Ewout, 'ik voel me ineens zo anders, zoveel beter.'

'Het komt door dat mannetje,' zei Hermien. Maar Ewout kon zich er bijna niets meer van herinneren. Ze hadden nu eigenlijk alles wat ze nodig hadden, en waren tevreden. Buiten scheen de zon in de sneeuw, en Hermien schonk weer koffie in. Koffie was altijd goed geweest tegen depressies, maar nu was de lucht zo helder. Die dag fietsten ze samen door het bos, maar ineens werd Ewout van zijn fiets afgeduwd. Een speer vloog dwars door Hermien heen, en ze viel bloedend op de grond. 'Grijp hem,' zei een luide stem. Ewout stond op en keek recht in de ogen van een groep wilden. Hij werd vastgegrepen en dieper in het bos gesleurd. Hij werd in een hut geduwd waar allerlei uitgehongerde mannen zaten. 'Welkom,' zei een oude man.

'Wat is dit hier ?' vroeg Ewout.

Een van de mannen werd gegrepen en uit de hut gesleurd. Buiten stond er een vrouw opgedost met veren. 'De kannibaalse bruid,' zei de oude man.

Ewout schrok wakker. Hij greep naar Hermien, maar die was er niet. 'Och, natuurlijk niet,' dacht Ewout. 'De relatie is verbroken. Ik ben een alleenstaand man.' Ewout was blij dat de relatie was verbroken, want Hermien was een verschrikkelijk mens, zeer wreed, ongevoelig, onbetrouwbaar en onberekenbaar. Hij was beter af zonder haar. Toen Ewout door een stukje bos naar zijn werk fietste zag hij een stel kinderen een ander kind slaan met stokken. Ewout sprong direkt van zijn fiets af en nam het kind in bescherming. Het kind rilde helemaal. Na een paar woorden gezegd te hebben tegen de andere kinderen nam hij het kind mee naar huis en belde zijn baas dat hij wat later zou komen. Hij legde het aan zijn baas uit, maar die zei direkt : 'Ach, neem er maar een dag vrij voor.'

Jonas heette het kind. Het was een weeskind, en het kind durfde niet goed terug naar het weeshuis. Het was er verschrikkelijk. Het kind rilde nog steeds, en Ewout deed een deken om hem heen, en gaf het kind wat te drinken. 'Lees je graag ?' vroeg Ewout.

'Ja,' zei Jonas.

'Oh, ik heb boven een hele kast vol met boeken. Kijk er maar eens tussen. Je mag voorlopig wel hier blijven, dan bel ik het weeshuis er wel over op,' zei Ewout.

'Van wat voor boeken houd je het meest ?' vroeg Ewout.

'Indianenboeken,' zei het kind. Ewout liet de boekenkist aan het kind zien. Er zaten veel indianenboeken tussen.

Ewout kreeg een andere vriendin : Jeiske. Ze was een stuk aardiger dan Hermien, maar ook aan deze relatie kwam snel een eind. Toen kwam er Saskia, toen Sjanine, maar het was allemaal niet blijvend. Jonas werd meer en meer als een zoon voor Ewout, en eigenlijk kon Ewout niet meer zonder hem, en besloot hem te adopteren. Hij had echt dat fantastische vadergevoel, maar hij miste een vrouw in zijn leven, en Jonas miste een moeder.

Tundra was een vrouw die Ewout wel zag zitten. Ze was lief en behulpzaam maar toch ook een beetje vreemd, alsof ze een duister verleden had. Ze kon goed koken, en was een uitzonderlijk goede verhalenverteller, dus ook Jonas was direkt erg dol op haar. Ze had haar eigen kamer in het huis. Ze wilde 's nachts graag alleen zijn. Ze was erg wisselend van karakter. Ze hield van foto's maken en fietsen, en op een dag nam ze Jonas mee in het bos. Ze zou proberen wat foto's te maken van dieren die in het bos woonden. Na een tijdje kwamen ze de kinderen van het weeshuis tegen. 'Zo Jonas, heb je eindelijk je moeder gevonden ?' riepen ze. Ze gingen in een groep rondom de fietsen staan. Tundra werd een beetje boos, maar de kinderen duwden haar in een bosje en Jonas namen ze mee. Ze brachten hem naar een hut in het bos. 'Zo, we zullen jou eens uithongeren met alleen af en toe wat bramen, brood en water,' zei een van de kinderen. 'Je bent een verwend ding.' Ze hielden hem opgesloten in de hut, en gaven hem haast geen voedsel. Na een paar weken was hij helemaal uitgehongerd. Net op tijd vond Ewout hem, nam hem mee naar huis en belde het weeshuis erover op. De kinderen kregen strenge straffen.

Tundra was een soort moeder voor Jonas, maar Jonas wist dat hij zijn vader hard nodig had. Een tijd lang durfde hij niet zonder zijn vader naar buiten. Ook Tundra had soms moeite om naar buiten te gaan vanwege het voorval. Ze zouden in ieder geval niet meer in het bos komen. De relatie tussen Tundra en Ewout werd steeds stabieler, en Jonas was er erg gelukkig mee. Voor hem waren Tundra en Ewout de perfecte ouders. Hij had het zich niet beter kunnen voorstellen. Op een nacht had Ewout weer een droom : Een spin had haar partner gevonden, en na de geslachtsdaad vrat ze haar partner op. De volgende ochtend vertelde hij het aan Tundra. Tundra had dit gevoel overgehouden aan een vorige relatie. Ook Ewout kende dit gevoel natuurlijk. In zijn ogen was Hermien die spin. 'Maar we hebben het overleefd,' zei Ewout, 'of er is gewoon leven na de dood.'

'Weet je wat kannibalen geloven ?' zei Tundra. 'Dat wanneer ze iemand hebben opgegeten dan hebben ze die kracht overgenomen, dan hebben ze de ziel van die persoon overgenomen. Zo voelen ze zich machtiger in de strijd om te overleven.'

'Ja, dat heb ik ook eens gelezen,' zei Ewout. 'Maar ik kan jou ook wel opvreten, maar dan van liefde.' Tundra glimlachte. 'Dus ik ben een soort gebakje voor jou ?'

'Veel lekkerder,' zei Ewout. 'En ben ik dan een kannibaal ?'

'Ik denk het wel, Ewout,' grapte Tundra. 'Ik moet nu zeker voor je oppassen.'

'Ach, er is nog hoop voor ons,' zei Ewout. 'We kunnen een banketbakkerij beginnen.'

'Dus eigenlijk is de natuur iets heel moois, als je het op die manier bekijkt,' zei Tundra. 'Het is om ervan te leren.'

'Juist,' zei Ewout.

'Dus, dan ben ik jouw kannibaalse bruid ?' vroeg Tundra.

'Als je het mij vraagt wel,' zei Ewout. 'Maar dan op een hele andere manier. Jij kan al dat nare weer recht krijgen.'

'Wat kun jij toch rare verhalen vertellen,' grapte Tundra.

'Nou, jij kan er ook wat van,' lachte Ewout.

'Ik heb het heel moeilijk gehad,' zei Tundra. 'Maar sinds ik jou ken ben ik gelukkig. En bij Jonas heb ik dat echte moedergevoel.'

Ewout zette de t.v. aan. Er was een oorlogsfilm op, en op de andere zender een praat programma. 'Laat Jonas maar even naar een kinderprogramma kijken,' zei Tundra. Ewout schakelde over. Tundra en Ewout gingen in de achterkamer even wat koffie drinken, terwijl Jonas t.v. ging kijken. 'Ewout,' fluisterde Tundra. 'Er zijn zoveel kinderen zoals Jonas eerst was : Ongelukkig in een weeshuis, ongeliefd, gebroken, trauma op trauma, en er lijkt geen einde aan te komen. We hebben een groot huis. Waarom zouden we geen tweede kind adopteren ?'

'Goed idee,' zei Ewout. 'Ik zou zelfs mijn huis wel willen uitbouwen om zoveel mogelijk kinderen onder te brengen. Maar de kinderen moeten het dan zelf ook willen.'

Met een telefoontje was het snel gedaan. Ewout en Tundra mochten een kijkje komen nemen op het weeshuis om over hun plannen te vertellen. Sommige kinderen waren enthousiast. Anderen niet. Drie kinderen wilden het weleens op proef proberen.

'Jaap Edema, Gerout van Huizen en Liesbeth van Tongeren.' Maar het werd geen succes. Ze konden niet met Jonas opschieten en ze waren vernielzuchtig. Ewout besloot wat dieren in huis te brengen, zodat Jonas niet zo alleen was. Maar naarmate Jonas ouder werd werd hij steeds stiller en trok zich steeds meer op zijn kamer terug. Toen hij twintig was trouwde hij met een meisje, maar het huwelijk was binnen drie jaar kapot, en hij kwam gebroken weer thuis. Ewout en Tundra wisten altijd al wel dat het een kannibaalse bruid was waarmee hij was getrouwd. Ze hadden hem nog gewaarschuwd, maar zonder resultaat. Hij was weer een ervaring rijker, en kreeg zijn oude kamer terug. Snel had hij weer een vriendin, en toen nog een, maar nooit koos hij echt de gemakkelijksten uit. Ewout hoopte dat hij ooit iemand zou vinden als Tundra. Maar op een dag raakte Jonas betrokken bij een auto-ongeluk en raakte verlamd. Het leven was als een kannibaalse bruid voor hem, en Ewout en Tundra waren er kapot van. Ze hadden gehoopt dat hij gelukkig zou worden, en dat hij zijn leven zou kunnen opbouwen, maar het was nu een afhankelijk kasplantje. Na een paar maanden stierf Jonas als gevolg van het auto-ongeluk. Ewout en Tundra waren weer alleen. Het was moeilijk, maar ze hadden elkaar. Weer gingen ze naar het weeshuis om te kijken of ze een nieuw kind konden adopteren, maar niemand was zoals Jonas. Toch wilden ze het wel met een nieuw kind proberen dat wel een beetje op Jonas leek. Het jongetje heette Huib. Maar Huib was ernstig ziek en stierf na een paar maanden, en weer waren Ewout en Tundra alleen. Het leek alsof de kannibaalse bruid weer had toegeslagen. Het leven was zo fragiel als een nachtvlinder.

Ewout keek naar buiten, en keek naar een bij gaande van bloem tot bloem. Ook zag hij wat vliegjes in een spinnenweb, en zelfs een vlinder. Ook hier zat een betekenis in. Ook dit kon omgedraaid worden. Tundra zat achter hem en had haar armen om hen heengeslagen. Hij miste Jonas en ook Huib, maar Tundra was zoveel dichterbij ineens om al die lege plekken op te vullen. Het leek alsof er in zijn binnenste broodjes werden belegd en opgewarmd. Het was een manier om dichter naar elkaar toe te groeien. Ewout had een brok in zijn keel. Ja, hij was echt depressief, maar Tundra was zijn lichtpuntje. 'Zoveel is er van ons gegeten,' zei Ewout, 'en nu eten wij elkaar door de liefde, als een weg uit deze woeste wereld.' Tundra knikte.

Midden in de nacht werd Ewout wakker van een droom. Hij droomde dat er een nachtvlinder op zijn hart zat. Hij miste Jonas en Huib zo, en brak in tranen uit. Ook Tundra werd wakker en troostte hem. Ze hield hem in zijn armen totdat hij rustig werd. 'Heus,' zei ze, 'eens zullen we alles terugkrijgen. Er is leven na de dood.'

And you will fly,

On the wings of today,

And you will be going back to remember yesterday,

And you will fly,

On the wings of love, today,

And you will be going back to remember yesterday,

Yes, you will fly high,

On the winds of love, today,

And you will be growing up to be free from yesterday

De Roodbil Stam

Henry ter Zand was een voetballer van het eerste team van zijn stad. Vaak kwam er een motorbende kijken, die de voetballers vaak uitscholden voor voetbroeders en ei-verkopers. Henry werd er altijd een beetje misselijk van. Op een dag besloot hij de motorbende eens te bezoeken. Hij had zich anders aangekleed zodat hij niet meer op zichzelf leek. Hij werd hartelijk ontvangen, en men leidde hem rond in het gebouw. Er waren wat oude mensen bij, misschien ouders van de motorrijders, en een vrouw die een soort bediende was deed het woord. Maar plotseling werd hij herkend door een van de motorrijders, en Henry moest maken dat hij weg kwam. Het uitschelden was sindsdien wel een stuk minder ineens, en op een dag werd Henry uitgenodigd om weer eens bij hen op bezoek te komen. De motorrijders hadden er spijt van dat ze hem zo rot hadden behandeld. Al gauw werd Henry goede vrienden met hen, wat ook de bedoeling was. Op een dag las een van de motorrijders voor uit een vreemd jongensboek. Het ging over de roodbil stam, een groep wilden die in de bossen leefden. De roodbil stam deed veel aan voetbal, maar er werden nogal wrede dingen gedaan met de verliezers. 'Het spijt ons, Henry,' zei de motorrijder, 'we hebben ons inderdaad nogal kinderachtig gedragen.'

Eric Rouwmeester heette een van de motorrijders, en had vroeger nog bij Henry in de klas gezeten. Eric knipoogde naar hem. Aan het einde van het voorlezen sprak Eric hem nog even persoonlijk aan. 'Heb je zin om een keer mee te gaan samen naar het bos ?' vroeg Eric. 'Dan kunnen we wat oude herinneringen ophalen.' Henry vond dat best. Een paar avonden later waren ze samen in het bos. Zo deden ze dat vroeger ook. 'Ja, eigenlijk raar,' zei Eric. 'We gingen beiden naar een andere school later, en het contact was verbroken, terwijl we toch altijd goede vrienden waren.' Henry knikte. In het bos kwamen ze een verwilderde vrouw tegen. Ze had wat rode verf achter op haar broek. 'Ja, verfschieten,' zei ze. Het bleek een spel te zijn.

Na een tijdje kwamen ze bij een ravijn aan. Ze hadden hier een goed uitzicht. 'Herinner je je Klaas nog ?' vroeg Eric. 'Heeft zichzelf stukgereden tegen een boom. En Ilse, ook dood.' Henry knikte. Ja, dat had hij ook gehoord. Hij was er kapot van. Klaas en Ilse waren ook goede vrienden van hem. 'Maar ja, dood is dood,' zei Eric. 'Je kunt ze niet terughalen.' Daar kwam de vrouw weer langs. Ditmaal had ze nog meer rode strepen op haar lichaam. 'Zo, je hebt het druk,' zei Eric.

'Ja,' zei de vrouw. 'Een feestje, maar een leuk feest.'

'Gelukkig,' zei Eric. Henry grinnikte. 'Hey, is dat Riet niet ?' zei Henry. 'Riet van de Kaars.'

'Ja, verhip, je hebt gelijk,' zei Eric. 'Hey, Riet.' Maar Riet was al weer verderop. 'Laten we er naartoe gaan,' zei Eric. Even later vonden ze haar. 'Hoe gaat het met je, Riet, ken je ons nog, Eric en Henry.'

'Het gaat goed, en met jullie ?' vroeg Riet. Ze deed een beetje afstandelijk ineens. Riet kon vroeger moeilijk meekomen op school en had vaak het gevoel dat ze er niet echt bijhoorde. Ze

ging vroegtijdig naar een andere school. Na een tijdje brak het ijs een beetje. 'Zeg hebben jullie zin om mee te gaan naar het feestje ? Het is mijn feestje,' zei Riet. Even later zaten ze bij haar thuis met de andere feestgangers. Ze had een groot huis. 'Blijven jullie slapen ?' vroeg ze.

Ach ja, waarom niet, dachten Eric en Henry. Er werd even wat gebeld, en al snel was het okay. Midden in de nacht stond Eric op en ging op zijn blote voeten naar buiten. Het was een huis in het bos. Hij vond het geweldig om alleen in de natuur te zijn. Na een tijdje lopen kwam hij bij een meer aan, deed zijn kleren uit en gleed in het water. Het water was een beetje koel, maar verder was het warm weer. Heerlijk vond hij dat, om in de vrije natuur te zwemmen, en helemaal alleen. Maar later merkte dat er ook een andere man en een vrouw aan het zwemmen waren, aan de overkant van het meer. Het waren mysterieuze mensen. Eric groette hen beleefd. 'Zo, wat doe jij zo laat hier,' vroeg de man. Eric vertelde dat hij niet kon slapen, en het fijn vond alleen in de natuur te zijn. 'En jullie ?' vroeg Eric.

'We hebben nergens om naartoe te gaan,' zei de vrouw. 'We hebben ons huis verloren, en nu leven we in de natuur.' Even later lieten ze hem het hol zien waarin ze woonden.

'Fantastisch,' zei Eric. 'Ik zou ook wel in zo'n hol willen wonen.' Maar ineens greep de man een pistool en richtte het op Eric. 'Meekomen,' zei hij. Eric werd ergens in een kooi gestopt gemaakt van takken en touw. 'Wat gaan jullie met me doen ?' vroeg Eric.

'Weten we nog niet,' zei de vrouw. Eric zag dat de vrouw rode vlekken op haar bil had. Toen lieten ze hem alleen. Na een paar uur was Eric nog steeds alleen, en begon te roepen. Na een tijdje sleurden de man en de vrouw de kooi naar het meer en duwden hem erin. Eric schreeuwde nog uit alle macht, maar niets hielp.

De vermissing van Eric kwam hard aan bij Henry. Ook Riet was er kapot van. Pas maanden later vonden ze hem, verdronken. Ook de man en de vrouw die het op hun geweten hadden werden gevonden. Het bleek dat ze onder in de grond nog meer vermiste personen vasthielden, maar die leefden nog steeds.

Henry keek naar Riet. Ze leek veel op de vrouw die het gedaan had. Ze bleken tweelingzussen te zijn. De man bleek lid te zijn van de motorbende.

Op een dag werd er weer uit het vreemde jongensboek voorgelezen. Het was een soort winterboek. De roodbil stam plantte zich op een vreemde manier voort. De vrouwen legden kleine eitjes die met hun voeten uitgebroed moesten worden, anders zou het vruchtje doodgaan. Zij die uit het ei kwamen waren piepklein, als kaboutertjes, en ze hadden nog steeds een lijmachtige gel over zich heen, het vlies-ei, wat later als ze opgegroeid waren verder uitgebroed moest worden, anders zouden ze doodgaan. Dit moest gedaan worden door hun moeder of door hun partner. In hun jonge jaren waren ze als varkens, maar naarmate ze ouder werden verloren ze die kwaliteiten. Het voedsel waarvan ze leefden was rode varkens. Hun vijanden : langbek krokodillen.

Henry begreep niet waarom er nu weer uit het jongensboek voortgelezen moest worden.

Onze kapitein is een jongen, zei de motorrijder. Hij heeft dit boek geschreven, en het is onze bijbel.

'En waar is die jongen ?' vroeg Henry.

'Vraag niets,' zei de motorrijder.

Henry besloot er niet meer naartoe te gaan. Maar toch keerde hij weer terug. Alsof iets zijn interesse had. Op een nacht werd Henry wakker. Er stond een jongetje voor hem in middeleeuwse koninklijke kleding. 'Ik ben het geheim van alle tijden, ik ben het poppetje waar alle paarden op rijden, waar alle rozen om strijden.'

'Wat kan ik voor je doen ?' vroeg Henry. Maar het jongetje was alweer verdwenen. De nacht erop was het jongetje erweer. Ditmaal had hij een boek bij zich. 'Dit is mijn bijbel,' zei hij. Op de kaft stond 'De Roodbil Stam' met een plaatje waarop wilden voetbalden. De bal was een leren zak die een beetje op een doodshoofd leek.

Weer vroeg Henry : 'Wat kan ik voor je doen.' Het jongetje gaf hem het boek en verdween. Henry begon direkt te lezen. Het was een boek over de middeleeuwen, over wrede praktijken, die uiteindelijk ophielden, maar ze waren nog steeds in de lucht, en kwamen verkleed als andere dingen.

Een man werd wakker van een lange vreemde droom. Hij had de dag ervoor naar een oorlogsfilm gekeken, en daarna naar een voetbalwedstrijd. Hij zuchtte diep, en viel weer in slaap. Hij droomde toen over een dames voetbal team waar alle vrouwen rode strepen op hun achterste hadden, terwijl sommige grote rode vlekken hadden, en sommigen gewoon rode broekjes. Honden renden over het veld, die toen in zwarte panters veranderden. En toen stond het veld in brand. De man was schoolmeester, en de volgende dag toen hij een vrouwlijke collega tegenkwam bemerkte hij dat er rode vlekken op haar broek zaten, die op lipstift leken. De man wreef in zijn ogen. 'Ben ik nu gek ?' dacht hij bij zichzelf. Maar toen ze zich omdraaide had ze het gezicht van een hond. De man wist dat hij nog steeds sliep. Het leek wel alsof hij niet meer kon wakker worden, en de dromen werden steeds langer en langer. Hij herinnerde dat hij de dag ervoor bij de t.v. en bij de voetbalwedstrijd veel te veel had gedronken. Of hadden ze soms iets in zijn glas gestopt ?

Een man las een vreemd verhaal in een magazine. Het was een soort strip, ook met veel plaatjes, en dan weer tekst. Het was in een wasserette. Hij gooide de magazine opzij. Greep zijn spullen en liep naar buiten. Het werk was gedaan. Hij gleed uit over een bananeschil en viel terwijl alles op de stoep lag. Sommige mensen hielpen hem. Zijn wasmachine deed het niet meer. De was was weer vuil, maar iemand anders bood hem aan de was te doen bij haar thuis. Het was een aardige vrouw. De vrouw van de man was zwanger. Hij wilde weer op tijd thuis zijn, maar het was zo gezellig bij de vrouw dat hij wat langer bleef, en ze besloten vrienden te blijven. Hij vertelde haar over het vreemde verhaal wat hij in de magazine had gelezen. 'Nee, niet gelezen,' zei de vrouw.

Een man zat bij de psychiater. Dit was het verhaal wat hij eruit floepte. 'Okay,' zei de psychiater, 'en wat is de betekenis ?'

Een krant werd gedrukt met dit vreemde verhaal. Iemand werd wakker en had dit gedroomd, iemand las dit. Een grote octopus hing over een stad, en slikte de stad op in zijn geheel. Iemand rende uit het ziekenhuis. Ze hadden hem een injectie gegeven, maar hij was erdoor aan het hallucineren. het was alsof de werkelijkheid nu in duizenden stukjes voor hem lag, in brokken. Iemand was geraakt door een giftige pijl van een wilde stam, de roodbil stam. De man was aan het hallucineren en werd in een kooi gezet. Al snel raakte hij uitgehongerd. Spinnen kropen over hem heen.

Iemand zat een winterboek voor volwassenen te lezen. Dit was wel het vreemdste winterboek wat hij ooit had gelezen. En het volgende verhaal was over de idioten van Mars. De idioten waren een echt ras, wilde reuzen, die in de vreemde jungles van Mars leefden. Ja, idioot was het, maar de plaatjes waren prachtig. Het sprak echt tot de verbeelding. De idioten van Mars waren vaak kaal met hanekammen. Het verhaal daarna ging over slangen, en daarna was er een verhaal wat meer op science fiction leek. De man bracht het boek terug naar de bibliotheek, en ging naar de jeugdafdeling om daar een paar winterboeken te lenen. Tot zijn grote verbazing ging het weer over de roodbil stam. Die nacht had hij een droom over een stam waarvan de vrouwen rood geverfde billen hadden. Hij vertelde het aan zijn vrouw en vroeg wat het voor betekenis kon hebben. 'Dat je teveel leest,' zei zijn vrouw. En ze had gelijk, want hij was een echte boekenwurm. 'Als je 's nachts droomt van hetgeen je hebt gelezen, dan heb je gewoon teveel gelezen, en hetzelfde geldt voor t.v.,' zei ze.

'Maar wat kan ik dan doen ?' vroeg de man. 'Heb jij een beter idee ?'

'Neem mij eens wat vaker uit,' zei de vrouw. 'Ik heb het idee dat je getrouwd bent met de boeken in plaats van mij.'

Zo gezegd zo gedaan. De man nam zijn vrouw die dag direkt mee naar het bos om een wandeling te maken. Maar de man werd al snel onwel, en ze keerden om. 'Ik kan gewoon niet zonder mijn boeken,' zei de man. Ze probeerden nog een paar dingen, maar uiteindelijk legde de vrouw zich er maar bij neer.

Een man werd wakker van een droom, en daar een andere man. Ze hadden allemaal hetzelfde gedroomd, alsof er wilde geesten in de lucht waren. Zwarte honden blaften op de straat. Diep in het bos stapte een dwerg lachend zijn huisje binnen en trok de deur achter zich dicht. Er hingen wat klokken van wezens die in elkaar waren gegroeid en die zich voedden met elkaars inhoud. De dwerg roerde wat in een potje. 'Zombies zijn het,' zei de dwerg. 'Ze kunnen niet met en niet zonder elkaar, want ze zitten aan elkaar vast door het hart. Ja, door dit middeltje zullen ze eindelijk los van elkaar kunnen komen, maar vergeten doen ze elkaar nooit.'

Einde

De Indiaanse Nachten

Een oude indiaanse man vond een schoen vlakbij het ravijn. Hij wierp de schoen in het ravijn, en liep verder langs de ravijn, terwijl hij soms naar de overkant keek. Een boze geest had gedreigd tot de oude man dat hij al het land aan zijn kant van het ravijn zou laten verdwijnen, zodat alles wat erop zou leven in het ravijn zou verdwijnen. De boze geest hield zijn hand over het gezicht van de oude man, terwijl hij achter de oude man stond. De hand was vlammend. Even leek het alsof de oude man blind was geworden. De hand brandde en deed hem pijn. De oude man zakte door zijn knieen en ging op de grond zitten. Hij probeerde naar de overkant van het ravijn te kijken, maar hij zag niets meer. 'Ik zal je één kans geven,' zei de boze geest. 'Elke nacht moet je een sprookje bedenken, en elke nacht dat je er in slaagt mij een sprookje te vertellen, zal ik je een stuk van een brug geven, en moet je op het stuk blijven tot de volgende nacht om een nieuw stuk erbij te krijgen. Als je er op een nacht niet in slaagt mij een sprookje te vertellen, dan zal de brug instorten. Als de brug helemaal tot de andere kant is gekomen door de sprookjes, dan zal een ieder die over de brug tot de andere kant van het ravijn komt gespaard worden.'

'Wat is er aan de andere kant van het ravijn ?' vroeg de man.

'Een land genaamd Sinsabijne, het land van de indiaanse vlieg,' sprak de boze geest.

'Ik kan niets meer zien,' sprak de oude indiaanse man. 'Hoe kan ik ooit in dat land komen ?'

'Elke keer als je er in slaagt een sprookje te vertellen 's nachts, zal ik je iets meer van je zicht teruggeven,' sprak de boze geest.

'Waarom wil je onze kant van het ravijn vernietigen en ons in het ravijn laten verdwijnen ?' vroeg de oude indiaanse man.

'Ik wil het niet,' sprak de boze geest. 'Eens werd ik verbannen uit Sinsabijne, het land van de indiaanse vlieg. Ik was vals beschuldigd, en ik werd betoverd in een boze geest. Ik zou alleen mogen terugkomen als ik het land aan deze kant van het ravijn zou vernietigen of een sprookjesbrug zou bouwen over het ravijn.'

De oude indiaanse man keek de boze geest met grote ogen aan, terwijl hij weer een klein beetje kon zien. 'Wie bent u dan ?' vroeg hij.

'Ik ben de prins van Sinsabijne,' sprak de boze geest. 'Ik ben onder een grote vloek. Als de keten van de nachtsprookjes verbroken wordt door één nacht over te slaan, dan zal de brug instorten, en het land aan deze kant van het ravijn ten onder gaan.'

De oude indiaanse man schudde zijn hoofd. Het was inmiddels nacht geworden, en de man begon te vertellen. Aan het einde van de laatste nacht en het laatste sprookje lag er een prachtige brug over het ravijn, en konden ze beiden het land Sinsabijne binnengaan. De betovering was verbroken, en de prins van Sinsabijne stond voor de oude indiaanse man. Overal vlogen prachtige indiaanse vliegen om hen heen. Ze gingen over de brug om de

mensen aan de andere kant van het ravijn te waarschuwen en te roepen, om hen ook over de sprookjesbrug van de indiaanse nachten te laten komen.

Maar een heleboel mensen luisterden niet. De sprookjesbrug begon langzaam in het ravijn te zakken. Ook het land waar de oude indiaanse man vandaan kwam begon steeds meer weg te zinken. Nu wilden de mensen wel over de brug rennen, maar ze begonnen steeds meer terug te glijden. De prins van Sinsabijne schudde zijn hoofd. De oude indiaanse man vroeg de prins wat er met zijn sprookjes zou gebeuren.

'Ik weet wel wat,' zei de prins, en klapte in zijn handen. Direct begonnen de brokstukken van de sprookjes uit het ravijn omhoog te komen. Ze waren zo glad dat niemand zich er aan vast kon houden, terwijl ze dat wel probeerden. Weer klapte de prins in zijn handen, en op het Sinsabijnse land begonnen de brokstukken een prachtig paleis te vormen.

'Hier kunnen wij wonen, en allen die de sprookjes hebben liefgehad,' sprak de prins. De oude indiaanse man glimlachte, en ze leefden nog lang en gelukkig.

De Wonderlijke Boekenkamer van

Oom Benno

Hoofdstuk 1. Ziek

Bertram had een boze tante en een vreemde oom. Ze hielden hem opgesloten in een kamer. Hij was altijd ziek, en mocht nooit uit zijn kamer. Zijn eten werd gebracht. Hij mocht dus ook niet naar buiten, maar dat zou hij waarschijnlijk ook niet kunnen, omdat hij te ziek was. Zijn boze tante was de rode heks, en zijn vreemde oom was oom Benno, ook een heks, en een tovenaar. Oom Benno had een boekenkamer, waar een heleboel indianenboeken stonden. Ook stonden er vele andere soorten boeken. Bertram mocht daar beslist niet komen. De goudvis had gezegd dat Bertram in de boeken de sleutel tot zijn ontsnapping kon vinden.

Op een nacht hadden zijn oom en tante vergeten zijn deur op slot te doen. Stilletjes sloop Bertram uit zijn kamer, en liep de boekenkamer van oom Benno in. Bertram griste direct een indianenboek uit de boekenkast. En toen nog één, en toen nog één, en liep toen snel naar zijn kamer terug. 'Ik moet ze maar goed verborgen houden,' zei Bertram tegen zichzelf, en ze alleen 's nachts lezen wanneer oom en tante slapen. Het was nu 's nachts, dus Bertram begon direct te lezen.

'Horlepiep,' zei Bertram tegen zichzelf, wat gebeurt er nu ? Ik ben helemaal duizelig ineens. Hij had de eerste bladzijde van een indianenboek opengeslagen, en werd helemaal warm van binnen. De letters duizelden voor zijn ogen. 'Hoofdstuk één,' las hij. Hij hoorde wat schoten, en gezwiep van een zweep of lasso. 'Hoe kan dat ?' vroeg hij zichzelf af. Hij klapte het boek dicht, maar het was al te laat. Toen hij opkeek was hij in een woestijn, een prairie. Twee cowboys stonden voor hem. 'Wat moet dat daar ?' zeiden ze. Toen ineens vielen ze beiden naar voren. Ze hadden pijlen in hun rug. Een groep indianen op paarden namen Bertram mee. In het kamp merkte Bertram dat hij vastgebonden was. Ze brachten hem naar een paal, waar hij aan vastgemaakt werd.

'Laat me los,' zei Bertram. 'Ik ben ziek.'

'Niks mee te maken,' zeiden de indianen.

'Wat gaan jullie met me doen ?' vroeg Bertram.

'Dat zul je nog wel zien,' zeiden ze.

Bertram begon te huilen. Zijn oom en tante hadden hem weleens verteld wat indianen met hun gevangenen doen. Hij werd naar een grote ketel gebracht even later. 'Gaan jullie me opeten ?' huilde Bertram. 'Nee,' zeiden de indianen. 'Jij moet vanaf nu voor ons koken.'

'Maar ik ben daar veel te ziek voor,' zei Bertram.

'Geeft niks,' zeiden de indianen. 'Daar krijg je wel medicijnen voor.'

Ze gaven hem een soort groene dropjes, en na een tijdje voelde Bertram zich veel beter.

'Ik houd van jullie,' zei Bertram. 'Jullie hebben mij beter gemaakt.'

'Niks mee te maken,' zeiden de indianen boos. 'Je bent onze slaaf. Je moet voor ons koken nu.'

'Mij best,' zei Bertram, die allang blij was dat ze hem beter hadden gemaakt. 'Ik ben niet ziek meer !' juichte Bertram. 'Stil houden, jongen,' zei een wat oudere indiaanse vrouw.

Bertram roerde in de pan. Hij moest soep maken. Ze legden hem uit wat hij allemaal in de pan moest stoppen. Veel kruiden, en allerlei soorten vruchtjes.

De soep was heel lekker.

'Nu moet je weer terug,' zeiden de indianen.

'Wat ?' zei Bertram teleurgesteld. 'Ik wil niet meer terug naar mijn oom en tante. Ze houden me opgesloten.

'Niets mee te maken,' zeiden de indianen. 'We kunnen je hier niet houden.'

'Alsjeblieft,' smeekte Bertram, 'ik zal alles doen wat jullie willen.'

'Nee, jongen,' zei een wat oudere indiaanse vrouw. 'Je moet terug.'

Bertram begon te huilen. Trillend hield hij het boek in zijn handen, en merkte dat hij weer in zijn kamer was. Ook voelde hij zich weer ziek.

Hoofdstuk 2. De Ontsnapping

Bertram legde de boeken diep onder zijn bed, onder een doek, en ging slapen. De volgende ochtend was hij vroeg wakker. Hij deed de gordijnen open, maar het licht deed zoveel pijn aan zijn ogen dat hij de gordijnen weer dichtdeed. Oom en tante sliepen nog, dus hij kon nog wel even lezen. Hij pakte een ander indianenboek, sloeg het open, en werd weer duizelig. Snel bevond hij zich in een oerwoud. Wilde beesten stonden om hem heen. Hij was wel even bang. Toen hoorde hij schoten. De beesten renden weg, en al snel stond er een indiaan met een geweer voor hem.

'Meekomen jij,' zei de indiaan. Bertram liep mee met de indiaan, die hem naar het kamp bracht. Langs het kamp was een rivier met bootjes. 'Jij bent wie ?' vroeg de indiaan.

'Bertram,' zei hij.

'Oh, ah,' zei de indiaan. 'Ik jouw naam leuk vinden.'

'Haha,' zei Bertram.

'Waarom jongen zij hier zijn ?' vroeg de indiaan.

Toen legde Bertram het uit aan de indiaan. De indiaan begreep er niets van.

'Ik heb tent voor jou,' zei de indiaan. Hij nam Bertram mee naar een lege indianentent. 'Hier mag jij wonen,' zei de indiaan.

'Dank je wel,' zei Bertram. 'Dat is erg aardig van u.'

's Nachts komen de spoken,' zei de indiaan, 'de geesten van de voorouders.'

'Gezellig,' zei Bertram.

'Nee,' zei de indiaan. 'Niet gezellig. Zij zijn boos, altijd boos.'

'En ik ben altijd ziek,' zei Bertram.

'Ik zal de spoken zeggen, jij altijd ziek zijn,' zei de indiaan.

Maar ineens werd hij wild door mekaar geschud door oom Benno. 'Heb jij aan mijn indianen-boeken gezeten ?' brult oom Benno woest.

'Waar komt die man vandaan ?' vraagt de indiaan.

'Heb ik jou iets gevraagd, snotaap ?' brult oom Benno. 'Die jongen moet meekomen, meekomen, nu !'

De indiaan grijpt zijn hakbijl en slaat oom Benno tegen de grond met de achterkant. 'Zo, wijsneus,' zegt de indiaan. 'Jij mij niet beledigen, en van jongen afblijven.' Oom Benno wordt vastgebonden, en naar een paal gesleept. 'Ziezo, die kan mij niet meer beledigen,' zei de indiaan.

Toen de andere indianen terugkwamen vroegen ze : 'Wat moet die dikke man hier ?'

'Het is een uilskuiken,' zei de indiaan. 'Hij heeft ons beledigd, en wilde jongen roven.'

'Wie is die jongen ?' vroegen ze.

'Goed kijken,' zei de indiaan. 'Hij is de machtige zonnedroom.'

De indianen bogen voor Bertram neer. Bertram begon te lachen.

'Maak me onmiddellijk los, Bertram !' brulde oom Benno.

Maar Bertram deed net alsof hij hem niet hoorde. Toen het nacht geworden was brulde oom Benno de hele nacht door. De volgende dag zei de indiaan dat hij naar het gevangenen-kamp moest. 'Wat gaan jullie met hem doen ?' vroeg Bertram.

'Weten we nog niet,' zei de indiaan. Toen oom Benno was afgevoerd was het eindelijk rustig.

Een paar dagen later moest Bertram weer terug. Ze konden hem niet te lang houden. Maar ze wilden oom Benno houden, ook om Bertram een dienst te bewijzen. Bertram knipperde even met zijn ogen, en was weer in zijn eigen kamer, starende naar het boek. Bertram had honger, maar er was geen voedsel op zijn kamer. Hij liep naar de deur en merkte dat de deur nog steeds open was. Tante riep hem. 'Bertram, kom naar mijn slaapkamer. Ik ben ziek, en ik weet niet waar je oom is.'

Bertram liep direct haar kamer binnen. Het was hier heel donker. Hij zag tante in haar bed liggen. 'Jongen, je bent nu oud genoeg geworden om je kamer uit te kunnen,' zei tante. 'Kun je wat voor je oude tante klaarmaken. Ik voel me zo zwak.'

'Natuurlijk tante,' zei Bertram.

Hij liep naar beneden de keuken in, en maakte wat brood voor haar met thee en een eitje. Toen bracht hij het boven. 'Dank je wel, lieverd,' zei tante. 'Ga nu maar doen waar je zin in hebt.'

Bertram ging direct naar de boekenkamer. De goudvis had gelijk gehad. In de boeken had hij de sleutel tot zijn ontsnapping gevonden.

De Plaag van Elzega

In het stadje Elzega was een plaag van vliegende vissen die de hoofden van de burgers teisterden. De heksenmeester had een zwart zaad waarmee hij vissen kon laten vliegen, en hij gaf hen de naarste opdrachten. Zo zaaide hij een boel tragedie en hopeloosheid. De vissen waren gevreesd, en als ze dan weer vertrokken was het leed vaak al geschied, of begon toen pas echt.

Iedereen was met zijn handen in het haar. Ook de kleine Jog vond het vervelend. Hij was vastbesloten hier iets aan te doen, en op een dag stapte hij naar de burgemeester. Jog belde aan, en de dienstmaagd van de burgemeester deed bezorgd open. 'Is er wat gebeurd, kleine ?'

'Nee,' zei Jog, 'ik wil gewoon de burgemeester spreken.' Na een tijdje wachten kon de kleine Jog bij de burgemeester naar binnen in zijn kamer.

'Zo, kleine jongen, dus jij wilt de stad redden van dit boze gespuis, huh ?' zei de burgemeester nadat Jog hem het verhaal had verteld. 'En hoe zou jij dat willen doen, kleine man ?'

'Geef me even de tijd, burgemeester,' zei de jongen. 'Ik kan vast wel iets bedenken.'

'Toch wel vreemd, jongen, dat je hier komt zonder ook maar enig idee te hebben, want meestal zijn degenen die hier komen al voorbereid met een idee of plan. Maar in ieder geval is het erg dapper van je,' zei de burgemeester.

Met de dagen leek het steeds erger te worden. De vissen waren erg bloeddorstig, en maakten velen ziek. Ook maakten ze angstaanjagende geluiden, waardoor mensen 's nachts niet konden slapen.

Het waaide hard buiten. De kerkklokken bleven maar luiden. Jog staarde voor zich uit, vastbesloten een plan te bedenken. 'Jongen, geef de moed maar op,' zei zijn moeder telkens. 'Hier is geen kruid tegen opgewassen.' Ze probeerden mensen gek te maken met hun gekrijs. In het stadje werden ze inmiddels overal de schuld voor gegeven. Ook zouden ze kinderen gekke en nare versjes laten zingen.

Toen Jog achttien was had hij ineens een plan. Hij zou naar het boze berkenbos gaan, op zoek naar de heksenmeester die dit allemaal op zijn geweten had.

Na lang lopen kwam hij bij een huisje. Hij ging naar binnen, en zag de heksenmeester

achter een tafeltje zitten. 'Zeg kerel,' zei Jog, 'je boze spelletjes zijn uit. Jij bent de schuldige, en ik ben de wraakengel.'

'Zo zo,' zei de heksenmeester. 'Praatjes, hè, je bent er anders nog niet.' De heksenmeester stond op, en een vuurvlam kwam van zijn hand die regelrecht op Jog afvloog. Jog kon nog net bukken. Maar toen kwamen er twee vliegende vissen binnenvliegen, die met groot gekrijs Jog grepen en met hem wegvlogen. Ze brachten hem op een heel hoog nest in de bergen, waar het heel koud was.

'Je moet voor heksenmeester Troegadoer verschijnen,' zei één van de vliegende vissen.

Na hem ernstig toegetakeld te hebben, brachten ze hem bloedend naar een dichtbijzijnd kasteel in het bos. Heksenmeester Troegadoer zat binnenin op een troon. 'Laat deze lamlendeling binnenkomen !' riep de heksenmeester. 'Hij heeft mijn broer bedreigd. Nu is hij van mij.' De heksenmeester begon te lachen.

'Maar jullie hebben Elzega getergd met jullie vliegende vissen !' riep Jog.

De vliegende vissen brachten hem tot vlak voor de troon, en lieten hem toen neervallen. Kreunend en hijgend stond Jog moeizaam op. Hij was diep verwond.

'Elzega is ons terrein,' zei Troegadoer. 'Jullie hadden nooit dat stadje moeten bouwen op natuur gebied.'

'Daar kunnen wij niets aan doen,' riep Jog boos, 'dat hebben onze voorouders gedaan, en ze zeiden dat het een open vlakte was. Ze hebben geen bomen ervoor omgekapt, of ander natuurgebied.'

'Leugens,' zei Troegadoer, 'ze hebben een heel stuk bos ervoor weggekapt. Als je leven je lief is, vertrek uit de stad. De stad zal vernietigd worden.'

'Mijn voorouders moesten wel ergens leven. Ze hebben niets verkeerds gedaan,' zei Jog.

'Dat maken ze je maar wijs,' zei Troegadoer. 'Spoedig zal de stad vergaan, en er is niks wat je daaraan kunt doen.'

Jog probeerde zich los te rukken uit de greep die de vliegende vissen op hem hadden. Ze stonken verschrikkelijk. Hij voelde hun hete adem in zijn nek. Ze hadden bijna een zwarte huid.

Ze spoten hun inktgas in hem, terwijl hun nagels als naalden diep in zijn huid gingen. Hij werd plotseling depressief en duizelig. Toen viel hij op de grond. Troegadoer begon te lachen.

Jog wordt dan wakker na een tijdje in een langwerpige zaal op een bed, waar nog veel meer mensen op bedden liggen.

Een klein meisje komt aangelopen met lang, zwart haar. 'Wij zullen je bewerken met het zwarte zaad,' zei het meisje. 'Ook jij zal in een vliegende vis veranderen. We kunnen je goed gebruiken.'

'Nee !' gilde Jog, maar al snel injecteerde het meisje hem, en hij viel weer in een diepe slaap. Hij werd in een capsule gestopt en ging diep in de grond. Hij werd wakker toen ze de boom van het zwarte zaad hadden bereikt, diep onder de grond. Er zaten vleermuizen in deze boom. Hij moest van het zaad eten. Hij werd in een rivier geworpen en ging kopje onder. Hij zwom naar boven, en merkte dat hij in de zee was. Ook merkte hij dat hij een vis was geworden. Hij zag meerdere vissen om zich heen, en ze stegen op uit het water, om te vliegen.

Ook hij merkte dat hij kon vliegen. Zijn huid was bijna zwart. Hij bevond zich in een zaal met vele andere vliegende vissen. Ze keken allemaal richting een bol, waarop een vogelachtige verschijning zat met grote vleugels. Toen veranderde de verschijning in een koning. Het was de koning van de vliegende vissen.

Plotseling merkte Jog dat hij zijn eigen lichaam weer terughad. Hij rende door een tunnel, zoekende naar de uitgang. 'Nee, ik wil dit niet !' riep hij. Hij ramde met zijn vuisten op glas. Hij had het gevoel dat hij verdronk. Hij kon niet ademen. 'Is er dan niemand om me te helpen !' riep hij in wanhoop.

'Er is iets mis,' zei het kleine meisje. 'We kunnen hem niet veranderen in een vliegende vis. Zijn hart is te sterk.'

Plotseling voelde Jog dat hij buiten lag op de grond, vlak voor het kasteel. Zo snel als hij kon rende hij terug naar het stadje Elzega. Hij was door deze ervaring zo getraumatiseerd dat hij er nooit meer over durfde te spreken.

De Trollenspiegel

Als iemand in de trollenspiegel keek, viel hij direkt dood neer en werd zijn ziel door de spiegel heengetrokken om hem in het land der trollen te laten werken. Het was een groensoortig zaad waardoor de zielen dan geketend werden, een zaad dat vanuit de ziel een gevoelige plek liet voortgroeien als een trollenspiegel. Zo kon niemand de ziel bevrijden zonder zelf ook een slachtoffer van de trollenspiegel te worden.

De trollen waren een wreed volk zonder enige genade. En als er dan genade was, dan zat er altijd wel een addertje onder het gras. Zo waren velen blij en verheugd als de trollen hen vrijlieten, maar dan werden ze al snel gegrepen door een groen vuur waardoor ze nog verschrikkelijker gebonden werden. Nee, een trol liet zijn gevangene nooit vrij. Een trol maakte alleen zijn slachtoffers klaar voor nog grotere wreedheden. Hierin had de trol altijd veel plezier.

Er was geen volk zo wreed als het volk der trollen. Ze kenden geen genade. Hun genade was alleen een nog grotere wreedheid. Dit maakte hen berucht. Ja, de trollen waren zeer gevreesd. Veel plezier hadden ze erin als hopeloze zielen voor hun aanwezigheid trilden. Want in de handen te vallen van een trol, was te komen in een fuik waaruit geen ontsnapping mogelijk was, alleen het uitzicht op een steeds groeiende ellende. De gevangene had alleen het uitzicht op ongekend wrede martelingen, die alleen maar wreder en wreder zouden worden, tot groot plezier van de trollen. En zolang je nog niet door hen gepakt was, kon je erop wachten dat ze op een dag voor je deur zouden staan, want een trol geeft nooit op. Hij zou het telkens weer opnieuw proberen door de ene na de andere valstrik, totdat je een keer op een onbedachtzaam moment zou toehappen, als het begin van een ritje dat steeds duisterder zou worden.

Ze hadden er groot plezier in om alles langzaam op te bouwen, om de spanning en angst zo groot mogelijk te maken, en om maar zoveel mogelijk valse hoop en zekerheid te schenken, zodat de klap daarna extra hard zou aankomen. Ja, het waren misbaksels, en zij woonden in de trollenspiegels en hun slachtoffers. Telkens weer spanden zij hun netten en webben om hun geluk te beproeven. Nee, er was geen groter duivels kwaad dan de trollenspiegel. Het was een ras erger dan demonen en vampieren. Als zij in de buurt waren dan gilden de geesten, spoken en duivelen het uit. Er was niets vergeleken met de trollen. Eens hadden zij de trollenspiegel ontworpen, en sindsdien groeide hun macht.

En allen die nog nooit in de trollenspiegel hadden gekeken, en dachten dat het zo’n vaart niet zou lopen, en dat het gewoon iets onschuldigs was, zouden zich eens op een dag ook bewust zijn .... van het kwaad van de trollenspiegel.

Einde

Het Paarse Complot

Junos was het zoontje van een oude hertog in Nunspeet. Ze woonden in het kasteel dichtbij de molen. Junos had geen broertjes of zusjes, en zijn moeder was lang geleden overleden. Wel had Junos een stiefmoeder, maar zij was vaak weg. Op een dag moest Junos boodschappen doen voor zijn stiefmoeder. Hij moest daarvoor naar het dorp fietsen, en ook naar een zaak met spiegels gaan. Zijn stiefmoeder wilde een paarse spiegel voor in haar slaapkamer. Onderweg kwam Junos een paar kwajongens tegen. 'Zeg, looshelm, waar ga jij met die spiegel naartoe ?' riepen ze. En met hun brommers kwamen ze achter hem aan. Al snel hadden ze de spiegel te pakken en wierpen het op de straat.

Thuisgekomen wachtte Junos niet erg veel begrip op. Zijn stiefmoeder was razend. 'Die spiegels zijn duur, Junos, en je had een tas moeten vragen aan de zaak waar je die spiegel gekocht hebt. Dan konden die jongens hem niet zien.' Ook zijn vader vond het erg dom van Junos. 'Junos, je had een andere weg moeten inslaan, want je weet dat daar altijd die jongens met hun brommers staan. Ze doen van alles om mensen het leven zuur te maken.' Junos moest de volgende dag naar de zaak terug om van zijn eigen geld een nieuwe paarse spiegel te halen. Maar de baas van de spiegelzaak kreeg het al snel door, en al gauw vertelde Junos hem het verhaal. 'Weet je wat,' zei hij, 'wij brengen de spiegel wel even met de auto van de zaak langs. En natuurlijk hoef je daar niets voor te betalen, want jij kon er per slot van rekening niks aan doen dat die andere spiegel kapotging. En voor de schrik mag je een extra dure uitzoeken, eentje met parfumspuiten en met een speeldoos erin. Dat zal je moeder prachtig vinden.'

'Het is mijn moeder niet,' zei Junos, 'het is mijn stiefmoeder, en als ik er eentje uit mag kiezen, dan wil ik de allergoedkoopste.' De baas keek een beetje beteuterd. 'Maar mag je haar dan niet ?' vroeg hij. 'Niet echt,' zij Junos, 'want sinds zij er is krijg ik altijd overal de schuld van.' De baas van de spiegelzaak keek erg bedenkelijk. 'Ik denk juist dat je je stiefmoeder en je vader moet opvrolijken, want ze zullen het wel erg moeilijk hebben als ze zo tegen je doen,' zei hij voorzichtig. 'Misschien hebt u gelijk,' zei Junos. 'Laten we het dan maar doen.'

En zo gebeurde het. De bijzondere spiegel werd in de bestelbus van de zaak naar het kasteel gebracht. De oude hertog en zijn vrouw waren er erg blij mee. En even leek het erg goed te gaan in het gezin. Maar na een tijdje begon de stiefmoeder weer erg te klagen naar Junos en hem van veel dingen de schuld te geven. 'Mamma,' zei Junos, 'is er soms iets met de spiegel gebeurd ?' De stiefmoeder was erg verrast omdat Junos haar voor het eerst 'mamma' had genoemd. 'Ja,' zei ze heel zacht, terwijl haar gezicht een beetje vertrok. 'Ik durfte het je eigenlijk niet zo goed te zeggen, maar de speeldoos springt aan op de meest vreemde momenten, zelfs als we slapen, en de parfumspuiten geven veel te veel parfum af.' Maar daar wist Junos wel wat op. Ze zouden iemand van de spiegelzaak ervoor laten komen. Na een tijdje werd er aangebeld. Het was de baas van de spiegelzaak. Al snel zag hij wat er aan de hand was. Het mechanisme van de spiegel was stuk. 'Ik kan zien dat de spiegel veel gebruikt

werd, u was er zeker erg blij mee,' zei de baas van de spiegelzaak. De stiefmoeder knikte. 'Nou,' zei de baas. 'Ik heb voor u een nieuwe paarse spiegel meegebracht. Het is hetzelfde model, maar er zitten ook kleine lampjes bij in allerlei kleuren.' De stiefmoeder was erg verrast.

En weer scheen het een tijdje erg goed te gaan in het gezin van de oude hertog. Maar op een dag hoorde Junos iets stukspringen. Hij rende naar de kamer van zijn stiefmoeder, en zag haar daar in tranen zitten terwijl de spiegel kapot op de grond lag. 'Dat stomme ding maakt me gek,' zei de stiefmoeder. 'De lichtjes knipperen de hele tijd, ook nadat ik ze heb uitgezet. Ze springen gewoon weer aan. Ik word er ziek van.' Huilend viel ze Junos in de armen. Dat was voor de eerste keer dat ze hem omhelste. Junos kreeg er een brok van in z'n keel. 'Mamma, ik zal snel de spiegelzaak wel weer bellen. Ik weet zeker dat de baas ons nu een nog betere zal geven.' Maar de stiefmoeder huilde : 'Nee, Junos, ik wil nooit geen spiegel meer op m'n kamer zien. Het is afgelopen ermee.' En sindsdien was Junos z'n stiefmoeder altijd het zonnetje in huis. Ze was zichtbaar opgelucht toen de spiegel weg was, en ze zou er nooit meer één in haar kamer neerzetten ... nooit meer.

Na een tijdje kwam Junos nog eens terug bij de spiegelzaak om te vertellen wat er gebeurd was. De baas van de spiegelzaak was zichtbaar blij. 'Ach, Junos, weet je,' zei hij, 'die spiegels zijn zo gemaakt. De geschiedenis heeft wel bewezen dat zulke spiegels heel opvoedkundig zijn, en veel problemen in gezinnen voorkomen en wegnemen. Ze zijn gemaakt door een speciale fabrikant.' En toen pakte de baas weer zo'n paarse spiegel, en draaide de onderkant boven. Daar zat een klein stickertje waar hij op wees. 'Zie, hier staat het,' zei hij : 'het paarse complot.' Junos glimlachte, en na nog even met de baas van de spiegelzaak door te praten ging hij fluitend naar huis.